

માધ્યમશી

સંપાદક : હરિવલ્લભ ભાયાણી

પુરેતક ૫]

[અંક ૧

જન્યુઆરી : ૧૯૮૨

(પ્રકાશિત : જુલાઈ ૧૯૮૨)

શાન્તિભાઈ આચાર્ય : પોશીના પદ્ધતી ભીલી — ‘ એદ્યૂણ ને સેદ્યૂણ ’ ૧

અત્રત્ર : ૧. ભાષાક્ષેત્રીય સંશોધનના પ્રણેતા ૨૬

૨. સિંધુલિપિના ઉદ્દેશ-પ્રયાસો વિશે.

સંપાદકીય : ૩૫

ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદ : અમદાવાદ

ભાષાવિમર્શ

- 'ભાષાવિમર્શ'માં ભાષાવિજ્ઞાન તથા ગુજરાતી અને ઇતર ભારતીય ભાષા-ઓને લગતા મૌલિક સંશોધન-અધ્યયન-લેખો, એમના અનુવાદ, ગ્રંથસમીક્ષા વગેરે પ્રકાશિત થશે.
- વર્ષનાં ૨૦૦થી ૨૫૦ પૃષ્ઠ, ચાર અંક, અનુક્રમે જાન્યુઆરી, એપ્રિલ, જુલાઈ અને ઓક્ટોબરમાં પ્રકાશિત.
- વ્યક્તિ માટે વાર્ષિક રૂ. ૧૫-૦૦, સંસ્થા માટે વાર્ષિક રૂ. ૨૦-૦૦; છૂટક અંકની કિંમત રૂ. ૪-૦૦.
- લવાજમ, વિનિમય માટેનાં સામયિકો વગેરે મોકલવાનું સરનામું :
મંત્રી, ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદ
આશ્રમ માર્ગ, નદીકિનારે, પો.બો. નં. ૪૦૬૦, અમદાવાદ-૩૮૦ ૦૦૬
[ફોન : ૭૭૯૪૭]
- લેખો અને અવલોકન માટેનાં પુસ્તકો મોકલવાનું સરનામું :
હરિવલ્લભ ભાયાણી
૯, હાઈ લેન્ડ પાર્ક, ગુલબાર્ડ ટેકરો,
અમદાવાદ - ૩૮૦ ૦૧૫
- પ્રમંથ : વાડીલાલ ડગલી, શિવકુમાર જોષી, રઘુવીર ચૌધરી

‘ભાષાવિમર્શ’નું આપનું લવાજમ ગયા અંક સાથે પૂરું થયું હતું. આ વર્ષનો આ પ્રથમ અંક આપને એટલા માટે મોકલેલ છે કે ૧૯૮૨ના વર્ષનું આપનું લવાજમ રૂ. ૧૫/- (સંસ્થા માટે રૂ. ૨૦/-) અને તેટલું વહેલું આપ મોકલી શકો.

પ્રકાશક : રઘુવીર ચૌધરી, મંત્રી, ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદ,

આશ્રમ માર્ગ, નદીકિનારે, પો.બો.નં. ૪૦૬૦, અમદાવાદ - ૩૮૦ ૦૦૬

મુદ્રક : કાન્તિભાઈ મ. મિસ્ત્રી, આદિત્ય મુદ્રણાલય, અમદાવાદ-૧; ફોન : ૩૯૨૫૧૨

ભાષાવિમર્શ

જાન્યુઆરી : ૧૯૮૨

પોશીનાપટ્ટાની ભીલી : 'એદયણુ ને સેદયણુ'.

શાન્તિભાઈ આચાર્ય

૦ : ૧ કેન્દ્રપરિચય

અહીં આપેલી કથા સાબરકાંઠાના વિસ્તારમાંના ખેડબ્રહ્મા તાલુકાના નાડા ગામેથી મેળવવામાં આવી હતી. આ ગામની કુલ વસ્તી ૧૯૭૧ની ગણતરી મુજબ ૪૬૧ની છે. તેમાં ૨૩૩ પુરુષો અને ૨૨૮ સ્ત્રીઓનો સમાવેશ થાય છે. આમાંથી ૨૨૬ પુરુષો અને ૨૨૫ સ્ત્રીઓ મળીને કુલ ૪૫૧ની વસ્તી અનુસૂચિત જનજાતિની છે.

ગામમાં કુટુંબોની સંખ્યા ૬૭ ની છે, અને વસવાટવાળાં ઘરો ૬૭ છે. એક પ્રાથમિક શાળા છે. અક્ષરજ્ઞાન પામેલાંઓની સંખ્યા ૭૨ પુરુષો અને ૧ સ્ત્રી મળીને કુલ ૭૩ની છે. અત્યાર સુધીમાં ગામમાંથી ભાષકવિશેષ સહિત કુલ ૨ ભાઈઓ એસ. એસ. સી. પરીક્ષા પાસ થયેલા છે તેમ ભાષકવિશેષ જણાવે છે.

પીવાના પાણી અર્થે ગામમાં એક કૂવો છે. આમાં ઉનાળામાં પાણી ખલાસ થઈ જાય છે.

મકાઈ અને જુવાર એ મુખ્ય પાકો છે. લોકોનો મુખ્ય ખોરાક પણ આ છે. ગામને એકે પાકો રસ્તો જોડતો નથી. કાચો રસ્તો છે ખરો.

તાલુકામથક ખેડબ્રહ્માથી ઉતરે બરાબર સીધી લીટીમાં લગભગ ૨૫ કિ.મિ.ના અંતરે આ ગામ આવેલું છે. પૂર્વ તરફ અહીંથી રાજસ્થાન રાજ્યની સરહદ શરૂ થાય છે.

૦ : ૨ ભાષકવિશેષ

અહીં મુખ્ય ભાષકવિશેષ તરીકે સોલંકી ધર્મેન્દ્ર જોરાભાઈને પસંદ કરવામાં આવ્યા હતા. તેઓ આદિવાસી ડુંગરી ભીલ છે. આ ભાઈ ૧થી ૭

ભાષાવિમર્શ : ૧૯૮૨ : ૧]

ભા / ૧

ધોરણ સુધી દેમતી આશ્રમશાળામાં લણ્યા હતા. જ્યારે ૧૦ મું ધોરણ સંજ્ઞાલી આશ્રમશાળામાંથી પસાર કર્યું હતું. ત્યારબાદ આ ક્ષેત્રકાર્યના સમય-ગાળા દરમિયાન અર્થાત્ માર્ચ ૧૯૮૨માં પાલણપુરના કે. સી. મહેતા વિદ્યાલયમાં પી. ટી. સી. નો અભ્યાસ કરી રહ્યા હતા.

પોતાની ભાષાનું તેમને જાણે ગૌરવ જણાતું ન હતું, પરંતુ તે બોલવામાં તેઓ સંકોચ કે શરમ પણ અનુભવતા ન હતા.

૧ : ૦ ભાષાસામગ્રી

એદ્યૂણ ન સેદ્યૂણ

એક હતો રા-જા. એણે રાજાને એ-ક હતી રાણી. આ રાણીના પેટે બે કુંવરો જન્મ્યા. એક કુંવર વડો થીયો એણાનું નામ હતું એદ્યૂણ અને એણાસુ નનકો કુંવર હતો એણાનું નામ હતું સેદ્યૂણ. આ બે કુંવરો તો દને ન વતે એતરા રાતે વતે સેં ને રાતે ન વતે એતરા દને વતે સેં. એમ કરતાં કરતાં દનરા કણતાં રાત જોય ને રાતો કણતાં દનરા જોય. આ કુંવર તો દનેદને મોટા થોંય સ્. એમ કરતાં કરતાં પન્નર વરસોના વોણા વા-ય ગ્યાં. પેસણ્યો તો આ કુંવરો મુટીયાર થે સેં. મુસોના ડો-રા કુટે સેં. પેસણ્યો તો આ બે કુંવર ભરજોવનમા આવા.

આ બે પા-ઈ એકબીજાના એવા તો ગોડીયા થય જાંય સ્, એવા તો પેંગા રમેં સ્, પેંગા હરે સ્, પેંગા ખાયપીએ ને લે-ર કરેં સ્, લે-ર પોણીના લજીઆ પારે સ્. એમ કરતાં કરતાં આ બે પા-ઈ ભેગા એક ઠોબરામા ખંય સેં. પેંગા ફરે સેં, પેંગા અંગે સેં, મુતરે સેં. ને આ બે પા-ઈ મોટા થય સેં. એમ કરતાં કરતાં પેસણ તો અણા બે પાઈઓન પ'ણવા મુકા. પણે સેં એણાવામાં આ બે પા-ઈ પાસાં. શેકાર કરવાનું પણ સીખા સેં.

પેસણ્યો તો આ બે આય-બાની રજા લેય સેં. કે 'બા, બા, અમે તો જાંયે શેકાર કરવા. તમે રજા આલોં તો ડીક સેં નકર પણ અમે તો જાઈએ સેં શેકાર કરવા.' પેસણ્યો તો બે પા-ઈ ઘોરે સરવા સાર ઘોરલા તોણીન બારા કાડા સેં. તીયાર થાં સેં અને બે પા-ઈ કુદીકુદીને ઘોરલે સ-રાં સેં. ઘોરલે સ-રી અને આઈ-બાની રજા મોંગે સેં. આ આઈ-બા તો એતરોંબતોં કુંવરય કે સેં, ડુવે સ્, રદજોં સ્ ને કળમળાટ કરે સેં. પણ આ બે ભેડુ તો હડી નેકળા સેં. આ કુંવર તો સા-રે દીસાવામા શેકાર ખેલેં સેં.

એક દનની વાત સે. એક દન વે એ કુંવર નેસરા ઉગમણી દીસામા શેકાર ખેલવા. શેકાર મળતો નસી. બેર બપોરીયા દનરા થાં સે. પેસણ મોટો પાન્ધ એદણ ખોલે સે. કે 'પાન્ધ સેદણ?' પેલો કે 'સો પાન્ધ એદયણ.' કે 'આપડે આવા એ વાત ખરી પણ હવે આપડે સું કયરસું?' પેસણ તો એ પાન્ધ વીસાર કરે સ્. મગરા ઉપર સરીન ઝુવેસ્ તો ક...ણે દુર લીલોલીલો જન્નો દેખે સે. આ એ પાન્ધ ઘોલ્લા મારી મેલા સે. એણી દસામાં ઝાય સે. ઝાયન પેસણ્યો ઝુવે સે તો સીળીસીળી સાથ્યા સે ને એક નોનકી ટાંટી વીરી સે. અળેસી કરી, પોણી પી અને પેસણ્યો આ પાન્ધ તો સોન્ટીસા ખીઠા સે.

એ પાન્ધ વાતો કરે સ્ કે 'પાન્ધ આપુ તો કે નેસરા પણ શેકાર નેં લય ઝાઈએ તો આપણો આખડુ ઝાય. કે સું કરસું?' પેસણ્યો તો એ ઝણા વીસાર કરો કે એસો શેકાર કરીને સ જા સું. કે એ સ થાય. જમા હો ન હો, મરી ઝાઈએ, કટકા થય ઝાઈએ પણ કે ગમે એમ કરીન આપડે શેકાર તો લઈને ઝા ઝાવો. કે 'નયતર આપડે આય-બાને સું આલસું?'

પેસણ તો એસા હેડી નેકળા સે. અગળ ને અગળ હેડા ઝાય સે. ઉતરમાં ઝય સે, પસીમમા ઝય સે, દખણમા ઝય સે, ઉગમણા ઝય સે, બતે ફરેસ્ પણ એણાન શેકાર નસી મળતો. પેસણ તો હેડાહેડા પાન્ધ વળવાની તીયારીમાં સે. એનમા રાત પરવા આવી સે. અતાડું થું સે, સોંજ વેળા થય સે. એ પાન્ધ વીસાર કરે સે કે 'પાન્ધ સેદણ, એ પાન્ધ સેદણ?' કે 'સો પાન્ધ એદયણ.' કે 'આપુ કે કેર તો નસી ઝાતા. ને આ. રો ઓમ્મો તે ઓમ્માય ઝાઈન સુઈએ. આ તેડે વેળો સે તે ઈસે પોણી પીસું, રોટા કરી, ખાઈ ને સુઈ રેસું. પેસણ્યો તો રાતના પોનાકુટો કરીને રોટા કરી, ખાઈ, ને સુઈ ગ્યાં સે. પેલો નનકો પાન્ધ સેદણ તો પરો સે એવો સ્ સુઈ ગો સે. મોટા પાન્ધ એદણ પેલા ઘોરલાનો સમન ઉતારો સે. સમનનો પોથન્નો કરો સે ને ઘોરાને ડોમણ દઈને સોરી મેલા સે. પેસણ્યો સોંજવેળા થઈ સે.

પેસણ એક કાસેળ નેસરી સે એ વેળામાસી. કાસેળ નેસરી સે ને ઓંબય ખોલે સે કે 'સોઝાલા, કાસા મોથાનુ મોનવી કેઈ સોંબળે ને તારી ગોલી ઝો પી ઝાય ને પેટમા ઉતારી દીયે ને વે દાતુન કરે તો મોર પર, સુપરુ ભરીને મોર પરે!' પેસણ્યો આ પેલો પાન્ધ સોંપળી ઝાય સે. એ તો

ભાષાવિમર્શ : ૧૬૮૨ : ૧]

નખારાનો રાજરાજ સ થય ઝાય સ્. પેસણ તો એન તો ઉડ્ડગ આવી
ઝાય સ્ એને એ પરારવો સુધ ઝાય સ્.

પેસણ તો સેદણ ઝાગે સ્. ઝખકીન બેઠો થય ઝાય સ્. એણાને સુયણો
આવે સ્. સુયણામા બે પાન્ધ જુદા જુદા થય ગાં સ્. સેદણ તો ઝખકીન બેઠો થય
ગો. એણાન તો ઉડ્ડગ આવતી નસી. બેઠો બેઠો વીસાર મોડે સ્, કોઝ-આ
મોડે સ્. દુરાદુરા કોઈ પેદકો બોલે સ્ તે સોંખળાય સ્. પેસણ્યો કરીક થો
ન તો ઓંબો મુઢે બોલે સ્ તે સોંખળાય સ્. ઓંબો કે ' ડોગરાળા કાસળા,
ઝાં કાળા મોથાનુ મોનવી સોંખળતુ હોયે ને થન ઝો મારીને ખાઈ ઝાય તો
એણાન રાઝપાટ મળે. પેલો પાન્ધ સેદણ આ સોંખળી ઝાય સ્.

પેસણ બે પાન્ધ વેલા ઉડીન વાતુ કરે સ્. એદણ કે કાસળ ઓમ
બોલતો તો ને સેદણ કે ઓંબો ઓમ બોલતો તો. પેસણ તો ઓંબાય કેરી
લી ને ગાઠલો કાડે સ્. પેસણ કાસળો મારે સ્. સેદણ ગોલી પી ઝાય સ્
ને એદણ કાસળો ખાઈ ઝાય સ્.

પેસણ બે પાન્ધ વેંગાસ અગળ નેસરા સે પણ જુદાજુદા ઝંય સ્. અવે
એક અન્નો ને અન્ની સરે સ્. અન્ની કે ' અન્ના રે અન્ના, આપુ તો કે
ઝાતા રેયજે પણ આ બેય સોમા સોમા સ્ તે ઝો બેય એક સાથે ગોળી
સુરસે તો એદણની ગોળી સેદણને વાગસે ને સેદણની ગોળી એદણને વાગસે.'
પેસણ અન્નો કે કે ' અન્ની, સોંખયળ. આપણું નસી' મરતાં ને એણાને
નસી' મરવા દેતા. તું ઓમની ઉગમણી ઝા ને ઉ' આથમણો ઝંઉ.' પેસણ્યો
તો આ બે ઓમ કરીન ઉગમણા-આથમણા ઝાતાં રે સ્.

અવે પેલો મોટો પાન્ધ એદણ ઉગમણો ઝાય સ્ અને સેદણ આથમણો.
પેસણ્યો ઓમ ધોમતા ન ધોમતા કોરલા મારી મેલાં સ્. ધોરલા ઝાય સ્,
ધોરલા સડલાસુટ ઉડે સ્. ઓમના આમ બાર ગાઉ ને તેર ગાઉ એમ ઘણા
ગાઉ નેસરી ગા સ્, એક ખણસી બીઝા ખણમા, બે પાન્ધ જુદા પરી ઝય સ્.

પેસણ તો એવો મોટો પાન્ધ હતો એ ઉઝોણનગરીની સીરીએ આવીને
બીઠો સ્. ઉઝોણનગરીની સીરીએ નાકાંમોંસ ઉકયૂડા સ્. ઉકયૂડા ઉપર
બીઠો સ્. વીસાર કરે સ્ કે ' પાન્ધ ઝાતો રો સું થાસે?' પેસણ તે
ઉઝણનગરીનો રાઝા એણા દને સ મરી ગો સ્, પેસણ બતાં લોકાં કે 'અણા
રાઝાને એકે દીકરો નતો તે કે આ આથી સ્ એ આથી માળા લઈન આવે.
એ જોણાને પેરાવે એણાને રાઝા કરીએ આપડે.' પેસણ તો આ આથી

ખીલતો. ખીલતો ખીલતો ઝોમખાર આવે સુ ને પેલો એદણ ઉકચડા ઉપર ખીસી રેયૂલો સે. અણોસમાં આવી ફ...ડા...ક એદણને માળા પીરાવે સે. એતણ બતા ગોમના તો કોમઠી ન લાલોરા ન લઈન તો મતા મારવા આવે સે. આથી તો ટેક નસી દેતો. પેસણ કે 'એલા આથીન એક ખીઝી પાટી આલો ઝાય સુ થે સે?' આથી તો પાસો ફરતો ફરતો આવીન ડ...પ દઈન પેલા એદણને સ માળા પેરાવે સે. પેસણે તો બતા પેગા થઈન કે સે 'હોડો, આ ઝોણ સે વી.કે સારો સે. આપડે એણાન રાજા બનાવીએ.' પેસણ તો અણાને રાજા બનાવો સે. આ એદણ તો રાજપાટ કરે સુ. પણ પેલો પાંઈ સેદણ પુલાતો નસી. એણાને તો ખાવાનુ નસી પાવતુ. દનેરાત ઉગ નસી આવતી. દનેરાતે દુબરો પરે સે.

પેસણ એક દન પેલો નનકો પાંઈ સેદણ ફરતો ફરતો લોતપોત થય જાય સે ને નંય એનો નંય એનો એ પરતો આકરતો ને એડતો એડતો, પેગે તો ઝારા પેરા સે, પેરવા ખાસરા નસી, અને આવે સુ. ઉઝોણનગરીમા. અણાન ઘોરો ય મરી જાય સે.

આ ઉઝોણનગરીમા એક વોણીયો સે. એણા વોણીયાને પ'ગા પેગનુ સીરકેલુ યે વેપાર કરવા નસી જાતુ. પેસણ તો આ પેલો સેદણ ઝાઈન ખીઠો સે. ખીઠો સે ન તો એણા વોણીયાને પ'ગા પેગનુ સીરકેલુ યે નસી આવતુ એણાના બદલામા કો...ઈ...મોણસા ને મોણસા આવે સુ. કતારો થે સે ને કો...ઈ હુમે ન ધુમે વેપાર થાય સુ.

પેસણ તો અણા વોણીયાને તો થું કે મોનો ને મોનો પણ કોંયક અણા આદમીમા સે. એતણ વોણીયો કે 'પાંઈ તુ કુણ સે?' પેલો કે 'હું સું સેદ્યૂણ.' 'તું માર યે નોકરીએ રેયસ કે?' 'રઉ કે પણ સું થાય?' પેસણ તો આ નોકરીએ રે સે ને નોકરીતુ બતું સુપાળે સે. તોલે સે, વેસે સે, બતું કોમ કરે સે. પેસણ આ વીસપસોટી થઈ દાતુણ કરે સુ, દાતુણની સીરીમાં સુપડુ પ'રીન સોનામો મોર પરે સે. પેસણ તો આ મોરસી મેલ બનાવે સે ને ઝોમ બતુ, વેપાર મોદો કરે સુ.

પેસણ તો એક દન એણા ગોમની ગોંગલી ઘોસયણની સોડી વેગીસ વેપારે આવે સે. એણીવેળા સેદ્યૂણ દાતુણ કરતો હોય સુ. એ પેલી ગોંગલી ઘોસયણની સોડી આવીન ઝુવે સે તો ઝો.....થારી મા ન સોદુ, આ સુ કે! આ કાળા મોથાતુ મોનવી સે ન આ મોર કેમ થાય સે? પેસણ

ભાષાવિમર્શ : ૧૯૮૨ : ૧]

ભા / ૨

તો આ સોડી તો પાસી ઘેર જાય સે. ઝંઘન કે કે 'આપ્યા રે આપ્યા, આ પેલો વોણીયાને આવેલો સે એ તો દાતુણુ કરે સે ને સોનાનો મોર પરે સે. પેસણુ ગોંગલી ઘોસયણુ વીસાર કરે સે 'કોંયક કરીને અણાનો સોનાનો મોર તો આપરે લેય લી આવી દીકરા.' પેસણુ તો ગોંગલી ઘોસયણુ વેગીસ મેહું લેવું સે એમ કરીન જાય સૂ વોણીયાને. એણીવેળા પેલો સેદણુ સે એ દાતુણુ કરતો હોય સૂ. સોનાનો મોર પરે સૂ. આ જોયન પેલી ગોંગલી ઘોસયણુ તો અણાનો સોનાનો મોર લઈ લેવા કરે સૂ.

પાસી આવીન પેલી એન સોડીન સણુગારે સે. ફેટા ખુસે સે, દોમણી પેરાવે સે, કરમા પેરાવે સે. ને કો...ઈ નખરા કરીને સાણુસીન, ખીઝુ ન ઝીલાડી. નવરાવીને પેસણુ પાસી તીયાર કરી દે સે. એમ કરીન પેસણુ પેલી સોરી તો ટનાટન થઈ અને સગરદમ ઠમતી ઠમતી જાય સૂ. પેસણુ પેલો સેદણુ સે એણાન એણી સોડી મા પેગી જાય સે. પેસણુ એણાન મનમા થું 'ગમે એમ કે મોનો કે ને મોનો પણ અણી સોડીને કોઈક વીસાર સે ખરા.' પેસણુ આ સોડીને ને સેદણુને તો ગોઠીયો ને ગોઠણીયો ગોથુ થાય સે.

પેસણુ પેલી ગોંગલી ઘોસયણુ આવીન કે સે કે 'ઝમાઈ રે ઝમાઈ, તમે સંજાસુમર ઓય રા. હોડો અમારી યે. થમને ખીસારીએ, ખવરાવીએ, પીવરાવીએ, નવરાવીએ ને બત્તુ કરાવીએ.' એમ કરીન પેસણુ તો આ પેલી ગોંગલી ઘોસયણુને પેલો જાય સે. પેલી સોરીને ઘોસયણુ કે 'એટા તુમે રાતમા સુવો તેસીવળ ઝમાઈન કેજે કે આ સોનાનો મોર કેમ પરે સે તમારે.' પેસણુ સોડીન એદણુ કે સે કે 'હું ગોંગલી ગળી ગો એતરે મારે સોનાનો મોર પરે સે.' એતણુ પેસણુ એની આય ને કે સે. એતણુ પેલી ગોંગલી ઘોસયણુ પેલાને કે સે કે 'ઝમાઈ રે ઝમાઈ, અમારે તો એવો રીવાઝ સે કે ઝમાઈ આવે એતરે દોસ કીલો મેહું ઓગાંળીન પીવુ સ પરે. એતરે જો થમે ઝમાઈ થાસો થો થમોને દોસ કીલો મેહું પીવું સ પરસે.' પેલો તો સરનો પાસેર થઈ ગો સે પાઈ. પેસણુ તો સું કરે? કે કે 'કોઈ નંય મા, તમે કો તો કે પી નોખુ.' પેસણુ પી લે સે. પીતાની સાથે સ ઉલખે સે. ઉલખેતામો સાતે સ પેલી ગોંગલી હતી એ નંસરી જાય સે. પેસણુ પેલીએ ગોંગલી તરકોસમા લેઈન તે'ઈ નોખીને ગોંગલી ઘોસયણુ પી જાય સે. એતરે ગોંગલી ઘોસયણુને મોર પરે સે. પેલાન તો આપરાને કાન્ડી મેલો સે.

પેલો તો ફરતો ફરતો રાજાના મેન્દ્ર આગળ ઝાપ સે. પેસણ્યો ઝાપૂન ઝુલે સ્. તો એન પાંઈ રાજ કરતો હોય સ્. રાજપાટ કરતો હોય સ્, પહ્ણા દુળાતા સે, કોઈ હુબે ન હુબે ફરતો હોય સ્. પેસણ તો આ સેદણ સે તે એક દન કુંબારીણે ઝાપ સ્. કુંબારીણે ઝાપૂન પેસણ આસરો લેઈને કે 'એન રે એન, મન ઝોંય રેન્વા દીયો.' પેસણ્યો એ ઈયે ર્યેસ્. તેસા એક દન વનમા ઝાપ સ્. ને ઝુલે સ્. તો એક બાબો સે. બાબાને ઝાઈ ને પગે લાગે સે. ને કે સે 'બાબા રે બાબા, મન દુખ સે એવુ દુખ કોઈને નસી.' બાબા કે 'સું દુખ સે તન?' કે 'બાબા, મને એતડુ બતુ દુખ સે, એતડુ તો અણી દુનીયામા કોઈને નસી.' કે 'સું સે દીકરા કે.' કે 'ગોલી પીધી. મારી ગોલી ગોગલી ઘોસયણ કાડીન પી ગઈ સે.' તો કે 'એમ કર. આ અંતે એક ઉણકુટો આલું સ્. આ કુટો તુ એમ ક્યૂસ્. એમ કરસેં.'

પેસણ તો કે 'ઉણકુટો ને આવી આ રાખ લેઈન ઝા. એ રાખ સુહગારજે.' પેસણ આ આવે સ્. પાસો. ફરીન કુંબારને રે સેં. પેસણ એના રાજમા અખરતન વાન્સ સે રાતફેરી ફરવાના. રાતના આ ગોગલી ઘોસયણ નેસરી સે. પેલો સેદણ કે 'તમે આવો, મારે થોડુક કોમ સેં.' પેસણ પેલીન રાંક સુહગારી દીયે સે. રાખ સુહકતામા સ પેલી હતી તે ગતેરી થય ઝાપ સે. પેસણ્યો તો આખી રાત આખા ગામમાં ગતેરા લુકા કરે સે ને પાટવા ન બાટવા મારે સે. પેસણ રાજાને ખખર થાય સે. રાજા પેસણ કે 'આઝ કેણાનો વાન્સ હતો? આખી રાત ગતેરા લુકાં સે.' પેસણ વાત આવે સે કે આઝ ગોગલી ઘોસયણનો ફેરો હતો. ગોગલી-ઘોસયણને સાદી તો ગોગલી ઘોસેયણું મળે સ નેં. પેસણ ગોગલી ઘોસયણની સુરી કે સે કે 'સોમા કુંબારયણ રેં સેં ઈનો આદમી માર આઈન લેઈ ગો સે ને ગતેરી કરી નોખી સે.'

પેસણ તો આ રાજા સે એદયણ, સપાઈને મોકલે સે. સપાઈ ઝઈન ક્યે સે 'કોણ સે? કયા કામ કરતા સે?' ઉણડો વતારીન એક ઉણડો ઠોકી દીયે સે. ખીઝો ઠોકે સે. પેસણ પેલો સેદણ તો કે સે કે 'અવે ખરો લાગ આવો સે. ઉડ, ઉણકુટા.' પેલાને તો સ...ડ...ડ...ડ દેઈન માથે સરો સે. હુબાહુબ હુબાહુબ આડો અવરો પરતો ઝાપ સે. સપાઈ નાસતો ઝાઈન રાજાના પેગમા થરે સે. કે 'રાજા રે રાજા, આ નર તો મારી સકાય નેંય.' પેસણ્યો રાજા કે 'બત્તા આપરા સપાઈ આવો. બત્તા ઝોવ કે કુણ સે એવો તે એ ટી'ક

નસી દેતો ?' સપાઈ 'ખ્યા' આવે સ. આખી સરી પરાઈ ગઈ સે. પેલી કુખારેયણુ કેર તો આખુ પરાઈ ગું સે.

પેસણ પેલાય તોણીન બારો કાડો સે. તોણીન બારો કાડો સે ને બતા ઉતર પરા સે. પેસણ્યો પેલો કે સે કે 'ઉડ, ઉડણકુટા.' એમ કેતા સ. ઉડણકુટો ઉડો સે. ખણખીટ...ખણખીટ...ખણખીટ આ એકાને પરા ને બીજાને પરા ને. તીજાને પરા ને સોથાને પરા ને એમનમ કુટો હુબતબ હુબતબ હુબતબ કરીન બતાને સ ટોપીઓ ને બીજુન ફાડી નોખે સે. બતા સ પેસણ ઉતરી પરાં સે. ત્યાથી આખરતા ન પરતા ન નાઠા સે. ઝઈન રાજાને પેગે લાગે સે.

પેસણ્યો રાજા કે 'માર નગરીમા વળી આવો કુણ બાહુર આવો ? માર પાંઈ સે કે એને ઝેવો બીજો કોઈ સે ?' પેસણ તો આ પાંઈ એદણ આવીન કે સે 'કુણ સે નર તુ ? બારો નેસયર.' અતરે સેદણ કેરમાસો બારો નેસેરે સે. એદણ ઓરખી ઝાય સે. બે પાંઈ રુવે સ્, રતજે સ્. પેસણ્યો તો પેલો બત્તી વાત કરે સ્. કે 'પાંઈ આપડે સુટા પયૂરા પસી મારે મુઠામા ગોલી હતી એ ઓલી ગોગલી ઘોસયણુ કાંડી લીદી સે અને ઈ બ્યા પી ગઈ સે. પેસણ તો પેલો એદણ સે ઈ કે સે 'કેંસે ઈ ગોગલી ઘોસયણુ ?' કે 'આ રઈ' કે 'એણીન ગતેરીમાસી પાસી ગોંગલી ઘોસયણુ બનાવી દે.' પેસણ્યો પેલી રાક રાખેલી ઈ સુંકારે સ તે સુકકતામા સ ગોગલી ઘોસયણુ થય ઝાય સે. પેસણ ગોગલી ઘોસયણુ તો ઝઈન પેગે લાગે સે, આઈબાપો કરે સે. પેસણ કે સે 'બાપસી મારી આતરી ખુલ થય ગય સે. કોંય કરીન મને મેલાવો. મન તો આખી રાત તોંડી સ નોખી સે.' પેસણ રાજા કે 'ગોલી કાડ.'

પેસણ દોસ કીલો મેઠું ઓગાળીન પીયારે સે. ગોલી ઉઘખેની સાતે સ નેસરી ગઈ સે. પેસણ ગોલી તોઈન સેદયણુ પી લેં સે. પેસણ આ બે પાંઈ પેગા થયૂન ગોગલી ઘોસયણુને માથુ બોડું કરાવી, માથા ઉપર સુનો થથેડી, ઉતે ગતેરે આખા ગોમમા ફેરવીને ગોમ બાર કાડી મેલે સે. પેસણ બે પાંઈ પેગા થઈ રાઝપાટ કરે સ્.

પેસણ સેદણ કને ઉડણકુટો સે એણા ઉડણકુટા ઉપર બેસીને બે પાંઈ કે 'ઉડ ઉડણકુટા, અમારા બાને મેલ ઉપર ઉતર.' પેસણ્યો બે પાંઈ ઉડીને એણાન બાસને આવીને ઉતરે સે. પેસણ બત્તોં ભેગો થોંય સે. એના આય-આ રોવે સ્. પેસણ ખાય, પીએ ને લેન કરે સે.

અવે મારી વાત પુરી થાય સે. ઓણ આવઝો મોનર ને પોર કયૂરસે વાત.

૧ : ૧ ગુજરાતી ભાષાન્તર

એદણ અને સેદણ

એક હતો રાજા. એ રાજાને એક હતી રાણી. આ રાણીના પેટે બે કુંવરો જન્મ્યા. એક કુંવર મોટા થયેલો તેનું નામ હતું એદણ અને તેનાથી નાનો કુંવર હતો તેનું નામ હતું સેદણ. આ બંને કુંવરો તો દિવસે ન વધે એટલા રાતે વધે છે અને રાતે ન વધે એટલા દિવસે વધે છે. એમ કરતાં કરતાં દિવસો ગણતાં રાત જાય છે અને રાતો ગણતાં દિવસો જાય છે. આ કુંવરો તો દિવસે દિવસે મોટા થાય છે. એમ કરતાં કરતાં પંદર વરસોનાં વહાણાં વાઈ ગયાં. પછી તો આ કુંવરો કિશોરવયસ્થામાં આવે છે. મૂછોના દોરા ફૂટે છે. પછીથી તો આ કુંવર ભરજીવાનીમાં આવે છે.

આ બંને ભાઈ એકબીજાના એવા તો જિગરજનન થઈ જાય છે કે તેઓ તો ભેગા રમે છે, ભેગા હરે છે, ભેગા ખાયપીએ અને લેર કરે છે, લેર પાણીના લજ્જામાં પાડે છે. એમ કરતાં કરતાં, આ બે ભાઈ ભેગા એક થાળીમાં ખાય છે, ભેગા ફરે છે, ભેગા હજે છે, મૂતરે છે ને મોટા થાય છે. એમ કરતાં કરતાં પછી આ બે ભાઈને લણવા મૂક્યા. લણે છે તેવામાં જ આ બે ભાઈ પાછા શિકાર કરવાનું પણ શીખ્યા છે.

પછી તો આ બંને મા-બાપની રજા લે છે. કહે ‘બાપુ, બાપુ, અમે તો શિકાર કરવા જઈએ. તમે રજા આપો તો સાડું, નહીંતર પણ અમે તો શિકાર કરવા જઈએ છીએ.’ પછી તો બંને ભાઈએ ઘોડે ચડવા માટે ઘોડાઓને ખેંચીને બહાર કાઢ્યા છે, તૈયાર થયા છે અને છલાંગ મારીને ઘોડે ચડ્યા છે. ઘોડે ચડી અને માબાપની રજા માગે છે. માબાપ તો કુંવરોને એટલું બધું સમજાવે છે, રોકકળ કરે છે અને કલ્પાંત કરે છે, પણ આ બંને ભાઈ તો ચાલી નીકળ્યા છે. આ કુંવરો તો ચારે દિશાઓમાં શિકાર ખેલે છે.

એક દિવસની વાત છે. એક દિવસ આ બંને કુંવર પૂર્વદિશામાં શિકાર કરવા નીકળ્યા. શિકાર મળતો નથી. ખરો બપોર થઈ ગયો છે. પછી મોટો ભાઈ એદણ કહે છે ‘ભાઈ સેદણ?’ પેલો ઉત્તર આપે છે કે ‘હા ભાઈ એદણ.’ પેલો કહે ‘આપણે આવ્યા એ વાત સાચી, પણ હવે આપણે

ભાષાવિમર્શ : ૧૯૮૨ : ૧]

શું કરશું ?' પછી તો બંને ભાઈ વિચાર કરે છે. કુંઝરા પર ચડીને જુવે છે તો ઘ...ણે દૂ...ર લીલું લીલું ઝરણું દેખાય છે. આ બંને ભાઈ એ ઘોડા મારી મૂક્યા છે. એ દિશામાં જાય છે. જઈને પછી જુવે છે તો ઠંડી. છાયા છે અને એક ઠંડી નાનકડી વીરડી છે. ઉલેચ્યા પછી પાણી પી અને પછીથી આ બંને ભાઈ શાંતિથી બેઠા છે.

બંને ભાઈ વાતો કરે છે કે 'ભાઈ આપણે નીકળ્યા તો ખરા, પરંતુ જો શિકાર નહીં લઈ જઈએ તો આપણી આબડુ જવાની. તો શું કરશું ?' પછી તો બંને જણાએ વિચાર કર્યો કે 'અહીંથી શિકાર કરીને જ જશું. એ જ થાય. જમ્યા હોઈએ કે ન હોઈએ, મરી જઈએ, કટકા થઈ જઈએ પરંતુ, ગમે તેમ કરીને. આપણે શિકાર તો લઈને જ જવો. નહીં તો આપણે માખાપને શું આપશું ?'

પછી તો અહીંથી ચાલી નીકળ્યા છે. આગળ ને આગળ ચાલ્યા. જાય છે. ઉત્તરમાં જાય છે, પશ્ચિમમાં જાય છે, દક્ષિણમાં જાય છે, પૂર્વમાં જાય છે, બધે ફરે છે, પણ એમને શિકાર મળતો નથી. પછી તો ચાલતાં ચાલતાં પાછા ફરવાની તૈયારીમાં છે, એવામાં રાત પડવા આવી છે. અંધારું થયું છે. સાંજનો સમય થયો છે. બંને ભાઈ વિચાર કરે છે. (મોટો) કહે 'ભાઈ સેદણ, એ ભાઈ સેદણ !' (તો નાનો ઉત્તર આપે) કે 'હું ભાઈ એદણ.' (પેલો કહે) 'આપણે ઘેર તો નથી જતા. ને આ રહ્યો. આંખો. તે આંખે જઈને સૂઈએ. તેની બાજુમાં વહેળો છે તે ત્યાં પાણી પીશું, રોટલા બનાવી, ખાઈને સૂઈ રેશું.' પછીથી તો રાતે પાનાકુટોઁ કરી, રોટલા કરી, ખાઈને સૂઈ ગયા છે. પેલો નાનો ભાઈ સેદણ તો પડ્યો. તેવો જ સૂઈ ગયો છે. મોટા ભાઈ એદણે ઘોડા પરથી સામાન ઉતાર્યો છે. સામાનનું પાંચરણું ક્યું છે અને ઘોડાને કામણ દઈને છોડી મૂક્યા છે. પછી સાંજ પડી ગઈ છે.

પછી એ વહેળામાંથી એક કાચબો નીકળ્યો છે. આ કાચબો આંખાને કહે છે કે 'છોતલાળા, કોઈ કાચા માથાનું માનવી આ સાંભળે અને તારી ગોટલી પી જઈને પેટમાં ઉતારી દે ને પછી તે દાનણ કરે તો (તેના મોઢામાંથી) સોનામહોર પડે, સૂપડું ભરીને સોનામહોર પડે !'

● ખાખરાના બે પાનની વચ્ચે મકાઈના લોટની કણક મૂકીને આગ પર શેકીને તૈયાર કરેલો શાટલો.

પછી આ પેલો ભાઈ સાંભળી નય છે. એ તો ખૂબ રાજરાજ થઈ નય છે. પછીથી તેને તો ઊંધ આવી નય છે. અને તે ધસધસાટ ઊંધી નય છે.

પછી તો સેદણુ જગે છે. ઝબકીને બેઠો થઈ નય છે. તેને સ્વપ્ન આવે છે. સ્વપ્નામાં બંને ભાઈ છૂટા પડી ગયા છે. સેદણુ તો ઝબકીને બેઠો થઈ ગયો. તેને ઊંધ આવતી નથી. બેઠોબેઠો વિચાર કરે છે. કાન માંડે છે. દૂરદૂર કોઈ પક્ષી બોલે છે તે સંભળાય છે. પછી ધડીક થઈને તો આંખો મોઢેથી બોલે છે તે સંભળાય છે. આંખો કહે ‘ઢાલિયા કાચબા, જો કાચા માથાનું માનવી સાંભળતું હોય અને તને જો મારીને ખાઈ નય તો તેને રાજપાટ મળે.’ પેલો ભાઈ સેદણુ આ સાંભળી નય છે.

પછી બંને ભાઈ વહેલા ઊડીને વાતો કરે છે. એદણુ કહે કાચબો આમ બોલતો હતો અને સેદણુ કહે આંખો આમ બોલતો હતો. પછીથી આંખાની કેરી લઈને ગોટલો કાઢે છે. પછીથી કાચબાને મારે છે. સેદણુ ગોટલી પી નય છે અને એદણુ કાચબાને ખાઈ નય છે.

પછી બંને ભાઈ વહેલા જ આગળ નીકળ્યા છે, પરંતુ જુદાજુદા નય છે.

હવે એક હરણુ અને હરણી ચરે છે. હરણી કહે ‘હરણુ, ઓ હરણુ, આપણે તો જતા રહીએ, પરંતુ આ બંને સામસામા છે અને બંને જો એકસાથે ગાળી છોડશે તો એદણુની ગાળી સેદણુને વાગશે અને સેદણુની ગાળી એદણુને વાગશે.’ પછી હરણુ કહે કે ‘હરણી, સાંભળ. આપણે ન મરીએ અને તેમને પણ મરવા નહિ દઈએ. તું આ તરફ ઉગમણી જ અને હું આથમણો જઉં.’ પછી આ બંને તો આમ કરીને ઉગમણા-આથમણા જતાં રહે છે.

હવે પેલો મોટો ભાઈ એદણુ ઉગમણો નય છે અને સેદણુ આથમણો. પછી આમ દોડતાં ને દોડતાં ઘોડા મારી મૂક્યા છે. ઘોડા નય છે. ઘોડા તો એકદમ થનગનતા દોડ્યા નય છે. એમ ને એમ બાર ગાઉ, તેર ગાઉ ને ઘણા ગાઉ નીકળી ગયા છે, એક ખંડથી બીજા ખંડમાં. પછી બંને ભાઈ જુદા પડી નય છે.

પછી તો આ મોટો ભાઈ હતો એ ઉજ્જેણીનગરની શેરીએ આવીને બેઠો છે. ઉજ્જેણીનગરની શેરીએ નાકામાં જ ઉકરડા છે. આ ઉકરડા પર બેઠો છે. વિચાર કરે છે કે ‘ભાઈ તો જતો રહ્યો. શું થશે?’ હવે ઉજ્જેણીનગરનો રાજા આ દિવસ જ મરી ગયો છે. પછી બધા લોકો કહે કે ‘આ

રાજાને એકે દીકરો હતો નહીં. તે આ હાથી છે તે માળા લઈને આવે. એ જોને પહેરાવે તેને આપણે રાજા બનાવીએ.' પછી તે આ હાથી ખૂલતો ખૂલતો ગામની બહાર આવે છે અને પેલો એદણ ઉકરડા ઉપર બેસી રહેલો છે એની પાસે જ આવી અને ફડાક દઈને એદણને માળા પહેરાવે છે. આથી ગામનાં બધાં તેા તીરકામઠાં લઈને દોડતા મારવા આવે છે. પણ હાથી તેા ગાંઠતો નથી. પછી (લોકો) કહે 'હાથીને ફરી વાર આમ કરાવો. શું થાય છે તે જોઈએ.' હાથી તેા પાછો ફરતો ફરતો આવીને ડ...ફ દઈને પેલા એદણને જ માળા પહેરાવે છે. પછી તેા બધાં ભેગા થઈને કહે છે 'ચાલો, આ માણસ છે તે સારો છે. આપણે તેને રાજા બનાવીએ.' પછી તેા આને રાજા બનાવ્યો છે. આ એદણ તેા રાજપાટ કરે છે, પણ પેલો ભાઈ સેદણ ભુલાતો નથી. તેને તેા ખાવાનું ભાવતું નથી, જિંધ નથી આવતી. અને રાત્રિદિવસ દુબળો થતો જાય છે.

પછી એક દિવસ પેલો નાનો ભાઈ સેદણ ફરતો ફરતો લોથપોથ થઈ જાય છે. નથી અહીંતો કે નથી ત્યાંનો. તે પડતો-આપડતો, ચાલતો ચાલતો - પગમાં તેા ઝાંખરાં ભરાઈ ગયાં છે, પહેરવા જોડાં પણ નથી - ઉજ્જેણીનગરીમાં આવે છે. એનો ઘોડો પણ મરી જાય છે.

આ ઉજ્જેણીનગરીમાં એક વાણિયો છે. એ વાણિયાને ત્યાં કોઈ રડયું-ખડયું પણ દુકાને ચડતું નથી. પછી આ સેદણ જઈને બેઠો છે. એ બેઠો છે તેા એ વાણિયાને કોઈ રડયું ખડયું (ધરાક) પણ નોતું આવતું એના બદલામાં કાંઈ માણસો જ માણસો આવે છે, કતાર લાગે છે, ધમધોકાર વેપાર થાય છે.

પછી એ વાણિયાને થયું કે માનો ન માનો પણ આ માણસમાં કંઈક છે. એને વાણિયો કહે 'ભાઈ, તું કોણ છે?' પેલો કહે 'હું સેદણ છું.' (વાણિયો કહે) 'તું મારે ત્યાં નોકરીમાં રહીશ?' (પેલો કહે) 'રહું. બીજું શું થાય?' પછી તેા આ નોકરીમાં રહે છે અને નોકરીનું બધું (કામ) સંભાળે છે. જોખે છે, વેચે છે ને બધું કામ કરે છે. પછી આ ઉબકા કરતો કરતો દાતણ કરે છે. દાતણની ચીરીમાં સૂપડું ભરીને સોના મહોર પડે છે. પછી તેા સોનામહોરમાંથી આ મહેલ બનાવે છે અને બધો વેપાર-વણજ પણ વિસ્તારે છે.

પછી એ ગામની ગાંગલી ધાંચણની છોકરી વહેલી દુકાને આવે છે. આ વખતે સેદણ દાતણ કરતો હોય છે. એ પેલી ગાંગલી ધાંચણની છોકરી

આવીને જુવે છે તો ? ઓતારી...ની ! આ શું ? આ કાળા માથાનો માનવી છે એને વળી સોનામહોર કેમ પડે છે ? પછી આ છોકરી તો ઘેર પાછી જાય છે. જઈને (તેની માને) કહે કે ‘મા, ઓ મા, પેલો વાણિયાને ત્યાં આવ્યો છે. એ તો દાતણ કરે છે ને સોનામહોર પડે છે.’ પછી ગાંગલી ધાંચણ વિચાર કરે છે. ‘કથુંક કરી ને આની સોનામહોર તો આપણે લઈ આવવી જોઈએ ખેટા.’ પછી તો ગાંગલી ધાંચણ વહેલી મીઠું લેવાના બહાને વાણિયાને ત્યાં જાય છે. એ વખતે પેલો સેદણ છે તે દાતણ કરતો હોય છે. સોનામહોર પડે છે. આ જોઈને પેલી ગાંગલી ધાંચણ તો એ સોનામહોર લઈ લેવાના ઘોડા ઘડે છે.

પાછી (ઘેર) આવીને પેલી પોતાની છોકરીને શણગારે છે. ફેટા ખોસે છે, દામણી પહેરાવે છે, ઘરમા પહેરાવે છે અને (આવા) કંઈક નખરાં કરી, સાચુથી નવરાવી-ઘોવરાવીને એ તો પાછી તૈયાર કરી દે છે. એમ કરી પેલી છોકરી તો ઠીકાડીકની તૈયાર થઈ અને ચોતરફ ઠમકા કરતી જાય છે. પછી પેલો સેદણ છે ત્યાં તેની માની સાથે આ છોકરી જાય છે. પછી પેલાના મનમાં થયું કે ‘ગમે તેમ હોય, માનો ન માનો પણ આ છોકરીને કંઈક વિચાર છે ખરો !’ પછી આ છોકરી અને સેદણનાં તો લગન નક્કી થાય છે.

પછી પેલી ગાંગલી ધાંચણ આવીને કહે છે કે ‘જમાઈ, ઓ જમાઈ, તમે સાળ-નરવા અહીં રહો. ચાલો અમારે ઘેર. તમને ખેસાડીએ, ખવરાવીએ, પીવરાવીએ, નવડાવીએ ને બધું કરાવીએ.’ એમ કરીને પછી આ તો પેલી ગાંગલી ધાંચણને ત્યાં જાય છે. ગાંગલી ધાંચણ તેની છોકરીને કહે ‘ખેટા તમે રાત્રે સૂવો તે વખતે સોનામહોર કેમ પડે છે તે જમાઈને પૂછી લેજો.’ પછી (પૂછતાં) છોકરીને એદણ કહે છે કે ‘હું ગોટલી ગળી ગયો છું તેથી મારે સોનામહોર પડે છે.’ એ (છોકરી) પછી આ તેની માને કહે છે. એટલે પેલો ગાંગલી ધાંચણ પેલાને કહે છે કે ‘જમાઈ, ઓ જમાઈ, અમારે તો એવો રિવાજ છે કે જમાઈ આવે એટલે દસ કિલો મીઠું ઓગાળીને પીવું જ પડે. એટલે જો તમે જમાઈ થશો તો તમારે દસ કિલો મીઠું પીવું જ પડશે.’ પેલો તો બકરી બે થઈ ગયો છે. પણ શું કરે ? કહે કે ‘કાંઈ નહીં, મા, તમે કહો તો પી જઉં.’ પછી પી લે છે. પીધાં ભેગો જ ઓકે છે. ઓકતાંની સાથે જ પેલી ગોટલી બહાર નીકળી પડે છે. પેલી (ગાંગલી ધાંચણ) એ ગોટલી થાળમાં લઈ ઘોઈ નાખી અને પોતે પી જાય છે. આથી ગાંગલી ધાંચણને સોનામહોર પડે છે. પેલાને તો બિચારાને કાઢી મૂક્યો છે.

પેલી તો ફરતો ફરતો રાજના મહેલ પાસે જાય છે. ત્યાં જઈને જુવે છે તો એનો ભાઈ રાજ કરતો હોય છે, રાજપાટ કરતો હોય છે, પંખા દોળાય છે અને ઠાઠમાઠથી ફરતો હોય છે. પછી આ સેદણ તો એક દિવસ કુંભારણુને ઘેર જાય છે. કુંભારણુને ત્યાં જઈને એસીને કહે 'એન, ઓ એન, મને અહીં રહેવા દો.' પછી એ ત્યાં રહે છે. ત્યાંથી એક દિવસ વનમાં જઈને જુવે છે તો એક બાવો છે. બાવાને પગે લાગે છે અને કહે છે કે 'બાબા, ઓ બાબા, મને જેવું દુખ છે એવું કોઈને નથી.' બાવો કે 'તને શું દુઃખ છે?' (પેલો) કે 'બાબા, મને એટલું બધું દુઃખ છે, એટલું તો આ દુનિયામાં કોઈને નથી.' (બાવો) કહે 'શું છે દીકરા કહે.' (પેલો) કહે 'ગોટલી પીધી હતી તે મારી ગોટલી ગાંગલી ધાંચણ કાઢીને પી ગઈ છે.' તો (બાવો) કહે 'એમ કર. આ તને એક ઉડણકુટો આપું છું. આ કુટો તું જેમ કહીશ તેમ કરશે.' પછી કહે 'ઉડણકુટો અને આ રાખ લઈને જા. એ રાખ સૂંઘાડજે.' પછી આ પાછો આવે છે. ફરીને કુંભારને ત્યાં રહે છે. પછી એ રાજમાં રાતફેરી ફરવાના એક પછી એકના ચાલુ વારા છે. રાતની ગાંગલી ધાંચણ (વારામાં) નીકળી છે. પેલો સેદણ (તેને) કહે 'તમે આવો. મારે થોડુંક કામ છે.' પછી પેલીને રાખ સૂંઘાડી દે છે. રાખ સૂંઘતામાં તો તે ગધેડી બની જાય છે. પછી તો આખી રાત આખા ગામમાં ગધેડાં ભૂંક્યાં કરે છે અને લાતલાત કરે છે. પછી રાખને ખખર પડે છે. રાખ પછી કહે 'આજે કેનો વારો હતો? આખી રાત ગધેડાં ભૂંક્યાં છે.' પછી ખખર પડે છે કે આજે તો ગાંગલી ધાંચણનો વારો હતો. ગાંગલી ધાંચણને બોલાવી તો ધાંચણ મળે જ નહીં. પછી તેની છોકરી કહે છે કે 'સામે કુંભારણુ રહે છે તેનો માણસ મારી માને લઈ ગયો છે અને ગધેડી બનાવી દીધી છે.'

પછી તો આ રાજ એદણ, સિપાઈ એને મોકલે છે. સિપાઈ જઈને કહે છે 'કોણ છે? કયા કામ કરતા છે?' દંડો બતાવીને એક દંડો તો મારી દે છે. બીજો પણ મારે છે. પછી પેલો સેદણ કહે છે કે 'હવે ખરો લાગ આવ્યો છે. ઉડણકુટા બીડ.' પેલાને સડડ કરતો માથે ચડી ગયો છે. ઘડાઘડ ઘડાઘડ આડોઅવળો પડતો જાય છે. સિપાઈ તો પાછા જઈને રાજના પગમાં પડે છે. કહે 'રાજજી, રાજજી, આ પુરુષ તો મારી શકાય તેવો નથી.' પછી રાજ કહે 'આપણા બધા જ સિપાઈઓ આવો. બધા જ જાઓ. એવો કોણ છે કે ગાંઠતો નથી?' સિપાઈઓ ત્યાં આવે છે. આખી શેરી ભરાઈ જાય છે. પેલી કુંભારણુનું ઘર તો આખું ભરાઈ ગયું છે.

પછી પેલાને તો ખેંચીને બહાર કાઢ્યો છે. અને બધા (તેની પર) તૂટી પડ્યા છે. પછી પેલો કહે 'ઊડ ઊડણકુટા.' આટલું કહેતાં જ ઊડણકુટો ઊડે છે. ધડાધડ ધડાધડ ધડાધડ એકને પડ્યો, બીજાને, ત્રીજાને, ચોથાને પડ્યો અને એમ ને એમ ઊડણકુટાએ તો ધમાચકડી મચાવીને ટોપીઓ અને બીજું ફાડી નાખ્યાં છે. પછી બધા પાછા ભાગ્યા છે. પડતા-આપડતા ભાગ્યા જાય છે. જઈને રાખને પગે લાગે છે.

પછી રાખ કહે 'મારી નગરીમાં વળી આવો બહાદુર કોણ આવ્યો? મારો ભાઈ છે કે તેના જોવો બીજો કોઈ છે?' પછી તો એણે આવીને કહે છે 'તું કોણ છે ભાઈ? બહાર આવ.' એટલે સેઢણ ધરમાંથી બહાર નીકળે છે. એણે ઓળખી જાય છે. અને ભાઈઓ રુવે છે, રોકકળ કરે છે. પછી પેલો બધી વાત કરે છે. કહે 'ભાઈ, આપણે છૂટા પડ્યા પછી મારા મોઢામાં ગોટલી હતી એ ગાંગલી ધાંચણે કાઢી લીધી છે. અને એ (ગોટલી) પોતે પી ગઈ છે.' પછી એણે કહે છે 'ક્યાં છે એ ગાંગલી ધાંચણ?' (પેલો) કહે 'આ રહી.' (એણે) કહે 'એને ગધેડીમાંથી પાછી ગાંગલી ધાંચણ બનાવી દે.' પછી પેલો, રાખ રાખેલી એ સૂંઘાડે છે. તે સૂંઘતામાં જ પાછી ગાંગલી ધાંચણ થઈ જાય છે. પછી ગાંગલી ધાંચણ તો જઈને પગે લાગે છે, ભઈસામ-આપા કરે છે. પછી કહે છે 'આપણ, મારી આટલી જીલ થઈ ગઈ છે. મને માફ કરાવો. મને તો આખી રાત તોડી જ નાખી છે.' પછી રાખ કહે 'ગોટલી કાઢ.'

પછી દસ કિલો મીઠું ઓગાળીને પીવરાવે છે. ઓકતાંની સાથે જ ગોટલી નીકળી પડી છે. પછી ગોટલી ધોઈને સેઢણ પી લે છે. પછી આ અને ભાઈ ભેગા થઈ ગાંગલી ધાંચણને માથે મૂકે કરાવી, તેની પર ચૂનો ચોપડી, ઊંધે ગધેડે આખા ગામમાં ફેરવીને (તેને) ગામ બહાર કાઢી મૂકે છે. પછી અને ભાઈ ભેગા મળીને રાજપાટ કરે છે.

પછી સેઢણ પાસે ઊડણકુટો છે તેની પર બેસીને અને ભાઈ કહે 'ઊડ ઊડણકુટા, અમારા બાપુના મહેલ ઉપર ઊતર.' પછી અને ભાઈ ઊડીને તેમના બાપુના મહેલ ઉપર ઊતરે છે. પછી બધાં ભેગાં થાય છે. તેમનાં માથાપ રડે છે. પછી ખાય, પીએ અને મજા કરે છે.

હવે મારી વાત પૂરી થાય છે. ઓણ આવજો મોર અને વાતાં ફરશું પોર.

૨ : ૧ ધ્વનિતત્ત્વીય

સાનુસ્વાર આંતો આં ~ ઓં ~ ઓં

આં

ઓં

ઓં

કરતાં

ઓંઓ

પેદકો

થાં

ઓંય

સોપળતુ :

ગાં

કોંયૂક

ઘોસયૂણ

સાનુનાસિક સમીપવર્તી આંતો આ ~ ઓં

આ

ઓં

આમ

ઓમ

રોણી

પોનાકુટ્ટેક

નોમ

અહીં ઓંની વિપુલતા છે.

સાનુનાસિક ઈં તથા ઈનની ઉપસ્થિતિ

ઈં

ઈન

નસીં

કરીન

આવીન

સાનુનાસિક સમીપવર્તી ઈંતો ઈં ~ ઓં

ઈં

ઓં

પસીમ

મેંકું

એણીવેળા

નેસર

કુંબારીણ

નેકળ

ઓ અને ઓંની ઉપસ્થિતિ

ઓ

ઓં

એતરે

હોડો

પેસો

મેંકું

પરે

નેસરકું

ઓ અને ઓંની ઉપસ્થિતિ

ઓ

ઓં

ઓલી

ઓણ

વેળા
ઉપડો

કોમડી
ગોથુ

એ અને એા સિવાયના સ્વરો સાનુસ્વાર

અં આં ઈ ઉં એં એં એાં એાં
નં યાં નસીં સું નેં — — કોંય

સપ્રાણ અ (અ')

અ'

અ'ગવુ

ક'રમા

માન્યના અપેક્ષિત અને બદલે એ અને એા; તેમ જ એાને બદલે ઉ

અ	એ	એા	ઉ
પગ	પેગ	મેઢે	મુઢે
		કોણ	કુણ

અ	એા
દસ	દોસ

માન્યના એને બદલે ક્વચિત ઈ

એ	ઈ
એસવું	બીસવું
એસાડવું	બીસારવું

માન્યના ઘને બદલે વિકલ્પે ક; ક્વચિત ખ અને ગનો ક

ઘ	ક	ગ	ક
ઘર	કેર	ગણતાં	કણતાં
ઘણે	કણે	ખ	ક
ઘડીક	કરીક	આખડો	આકરતો
ઘોડા	ઘોરલા		

ઢ ના ટ અને ડ

ઢ	ડ	ઢ	ટ
કાઢી મૂક્યો	કાડી મેલો	ટાઢી	ટાંટી

ધનો ત ~ ત' ; ક્વચિત્ થનો ત

ધ	ત	ધ	ત
ભ'ધે	ઉંતે	સાથે જ	સાંતે સ
ધોઈને	તોઈને		
બધે છે	વતે સે		
અ'ધારું	અતારું		
બધું	બતુ		
ધામતા (દોડતા)	તો'મતા		

માન્યના ભને બદલે પ ~ પ' ક્વચિત્ ; ભ જળવાય છે.

ભ	પ	ભ	પ'	ભ	ભ
ભેગા	પેગા	ભેગા	પે'ગા	ભેગાં	ભેગો
ભુલાતો	પુલાતો	ભણવું	પ'ણવું		
ભાવતું	પાવતું	ભાંગ્યા	પ'ાંગ્યા		
ભેળા	પેળા				
ભૂલ	પુલ				

થ અને છનો સ

થ	સ	છ	સ
ચડ્યા	સરાં	પાછાં	પાસાં
ચૂનો	સૂનો	છોડી	સોડી
ચાર	સાર	છાયા	સાચ્યા
ચકલું	સીરકેલું	છોડાવાળું	સોડાલું

જ અને ઝ બંનેની ઉપસ્થિતિ, પરંતુ ઝ ની બહુલતા

જ	ઝ
જન્નો	ઝેમ
ભરજોવન	ઝોણ
સોંજ	બીઝી
	રઝા
	રાઝ

ડ અને ર ની ઉપસ્થિતિ

ડ	ર
ડો-રા	રાન્ના

એડવું

વતારવું
સાર

ડને સ્થાને ર ની બહુલતા, પરંતુ ડની પણ ઉપસ્થિતિ.

ડ	ર	ડ
ખાસડા	ખાસરા	આપડે
ઘોડો	ઘોરો	ઝીંઝાડવું
દનડા	દનરા	તેડ
છોડવું	સુરવું	થથેડવું
સૂપડું	સુપડુ	ખોડું

ઈ અને એ પૂર્વે વની ઉપસ્થિતિ, પરંતુ ય પૂર્વે અભાવ

-ઈ	-એ	-ય
વીરી	વે	બનાવો (બનાવ્યો)
વીસપસોટી	વેસવું	આવા (આવ્યા)
	વેલા	

શ, સ અને સ ની ઉપસ્થિતિ

શ	સ	સ
શેકાર	સેદયૂણ	સાદવું
શોન્તી	આસરો	ખીસવું
	દીસાવામા	-સ
	-સ	દોસ
	સમન	

હ ની અગ્રસ્થાને સંધોષ તેમ જ અ' ~ અ રૂપે ઉપસ્થિતિ તથા ઈ, એ, ય પૂર્વે લોપ

હ-	અ'-	અ-
હરવુ	અ'ગવું	અન્ની
હવે		અન્નો
		અવે
		આથી
-ઈ	-એ	-ય
નઈતર (નહિતર)	કે (કહે)	રો (રહ્યો)

જી ની ઉપસ્થિતિ

જી

અગળ

કળખળાટ

તેંસીવળ

સંયુક્ત સ્વર-વ્યંજનો :

સ્વરો :

ત્રિવર્ણી સંયોગ :

અઈએ : ઝઈએ આઈએ : જાઈએ ઉઈએ : સુઈએ
ઝાઈએ

દ્વિવર્ણી સંયોગ :

અઈ : લઈન આઈ : પાઈ ઉઈ : સુઈ એઈ : લેઈન
ઝઈન ખાઈ લેઈગા
રઈ ઝમાઈ

ઓઈ : કોઈ ઓઈ : કોઈકિ
તોઈન તો'ઈ
કોઈ

અઉ : ઝઉ આઉ : ગાઉ
રઉ

ઈએ : પીએ
કરીએ
બનાવીએ
પીએ

વ્યંજનો :

ખર : નખરા ગગ : વેગગાસ
વેગગીસ
બ્ય : બ્યા
ગલ : ગોગલી
જ્ય : જ્યા

ફક : સુ ફતામા
ફખ : પફખા
ફગ : સુફગારજે

ગ્ય : ગ્યા

ઠ : મોઢો દણ : ગોઠણી ડલ : સુડલાસુટ — ઘગ : સણગારવું
 દવ : પાટવા દલ : ગાઠલો ઘડ : ડણડો, ખણખીટ
 ઘય : પેસણીયો
 વાણીયો

ત : ખતા — દક : પેદકો
 ખતોં દમ : આદમી
 તર : એતરુ

ઘસ : મોણસો
 નક : નનકો, નોનકી
 નમ : કોનમા
 નત : શોનતી
 નન : પોથન્ટો, પનનર,
 જન્ટો, અન્ટો, અન્ટી
 નવ : મોનવી

પડ : આપડે પર : આપરુ
 પણ : આપણો ઠોખરુ
 પર : સપરુ — દુખરો
 ખાપરો
 પળ : સોંપળી

— મઠ : કોમઠી

મણ : ઉગમણી
 આથમણો
 દોમણી
 મત : ઠમતી

યણ : એદયણ રક : તરકોસ લલ : ઘોલ્લા
 સેદયણ સીરકેલુ
 સુયણો રવ : પરારવો

ચ : આચા

ચમ : કાસમો રર : ખાસરા

ચર : આસરો

ર : ર રૂપતરવીય :

નામ

(૧) લિંગ

અહીં પ્રત્યયયુક્ત તેમ જ પ્રત્યયરહિત એમ બંને પ્રકારની લિંગવ્યવસ્થા પ્રવર્તે છે. પુ., સ્ત્રી. અને નપું. લિંગ એવી ત્રિલિંગી વ્યવસ્થામાં પ્રત્યયો અતુકમે — ઓ, — ઈ ~ ઈણ ~ અણ ~ અન તથા ઉ ~ ઉ મળે છે.

પ્રત્યયયુક્ત :

પુ.	સ્ત્રી.	નપું.
-ઓ	-ઈ ~ ઈણ ~ અણ ~ અન	-ઉ
મગરો	રોણી કુંખારીણ કુંખારણ/ન સપરુ	મેહું

ભાષાવિમર્શ : ૧૯૮૨ : ૧]

સુયણો ગોન્લી
અન્નો કોમડી

સીરકેલુ અતાડું
ગોથુ

આ ઉપરાંત 'કાસખ' (પું.) (કાયખો) અને 'કાસેખ' (સ્ત્રી.) (કાયખી) એ લિન્ન ઉક્તિઓ પણ લિંગભેદમાં વપરાતી જોવા મળે છે.

પ્રત્યયરહિત :

રાખ	સોંજ	કોમણ
કાસખ	વેળા	દાતુણ
આદમી	રાખ	રાખ

(૨) વચન

અહીં એ.વ. અને બ.વ. એવી બે વચનની વ્યવસ્થા પ્રવર્તે છે. વચન પરત્વેના બ.વ.ના પ્રત્યયોમાં પું., સ્ત્રી. અને નપું. લિંગ માટે અનુક્રમે -ઓ ~ આ, ઓ ~ ઉ અને આ ~ આં ~ ઓ ~ ઓં જોવા મળે છે.

પું. : સ્ત્રી. : નપું.
-ઓ ~ -આ : -ઓ ~ -ઉ : -આ ~ -આં ~ -ઓ ~ -ઓં
કુંવરો દનરા : રાતો વાતુ : લાતોરા લોકાં વરસો મોણસોં
ગતોરા : કતારો :

સર્વનામ :

પુરુષવાચક સર્વનામનાં જે રૂપો પ્રાપ્ત થાય છે તે આ મુજબ છે :

એ.વ.	બ.વ.
પ. પુ. ઉં ~ હું	અમે
	આપુ ~ આપણો-ણુ
	~ આપરે ~ આપડે
બી. પુ. તું ~ તુ	તમે ~ તુમે
ત્રી. પુ. વી ~ પેણો ~ એ ~ ઈ (પું.) વે	
	વે ~ પેલી ~ ઈ (સ્ત્રી.)

આ સામગ્રીમાંથી નપું. ત્રી.પુ. એ.વ.નાં તેમ જ સ્ત્રી. તથા નપું. બ.વ.નાં રૂપો પ્રાપ્ત થતાં નથી.

આખ્યાત :

અહીં સાદાં અને સંયુક્ત એમ બંને પ્રકારનાં ક્રિયાપદો મળે છે. 'તોણવું', 'સપાળવું', 'સુરવું', 'ધોમવું', 'ખીલવું' એ સાદાં ક્રિયાપદોનાં તેમ જ 'હેડી નેકળવું', 'ઝોરખી ઝાવું', 'કાડી મેલવું', 'ઉતારી દેવું' વગેરે સંયુક્ત ક્રિયાપદોનાં દષ્ટાંતો છે.

પુરુષ-વચન પરત્વે ત્રણ પુરુષ અને બે વચનની વ્યવસ્થા છે. જ્યારે કાળ પરત્વે બેતાં વર્તમાન, ભૂત અને ભવિષ્યની વ્યવસ્થા છે. વર્તમાનકાળ

	એ.વ.	અ.વ.
પ. પુ.	-ઉં	-ઈએ ~ ઈએ ~ એ
બી. પુ.	-એ	-ઓ
ત્રી. પુ.	-એ ~ એ ~ ં	-એ ~ ં

વર્તમાનનું સહાયકારી ક્રિયારૂપ સૂ છે.

ભૂતકાળ

ભૂતકાળના સામાન્ય પ્રત્યય -જ્યનું દષ્ટાંત તેમજ 'થીયો'ના એકઃ અપવાદે -યનું એમ બંને પ્રત્યયોનાં દષ્ટાંતો આમાંથી પ્રાપ્ત થતાં નથી. 'બીઠો'માં જણાય છે તેમ -ઠ મળે છે. વિશેષ પ્રમાણમાં ંનાં ('જલમો'), 'આવા', 'મુકા') દષ્ટાંતો મળે છે.

સહાયકારક હોનાં રૂપોમાં 'હતો', 'હતી', 'હતું' અને ટૂંકાં રૂપોમાં 'તો' મળે છે. નકારાર્થી સાથે 'નતો' પ્રાપ્ત થાય છે.

ભવિષ્યકાળ

ભવિષ્યકાળનાં બે રૂપો પ્રાપ્ત થાય છે તે આ મુજબનાં છે :

એ.વ.	અ.વ.
પ. પુ. — ઇસું	— સું
બી. પુ. — ઇસું	—
ત્રી. પુ. — સે ~ સે	—

બી. પુ. અને ત્રી. પુ. અ.વ. નાં રૂપો આ સામગ્રીમાંથી મળતાં નથી. આ સિવાય મંદ આસ્તર્ય માટે જ ~ ઝ ('સુહગારજો', 'ઝા'), નકારાર્થે ન ~ ને ~ નસી તેમ જ લઘુપ્રયત્ન ચ્ કાર ('એદયૂણ', 'સેદયૂણ', 'ધોસયૂણ') જેવાં અન્ય લક્ષણો પણ અહીં મળે છે.

વળી બાર માટે સ ('એ સ થાય') તેમ જ ઝ ('શેકાર લઈને ઝ ઝાવો'), બકારવાળી દ્વિરૂકિત ('પાટવા-બાટવા') અને જુદા જુદા પ્રકારના રવાનુકારી, જેમ કે 'ડ...પ દઈને' (માળા એકાએક ગળામાં નાખવાનો), 'ખણખીટ' (ઉડણકુટો વ્યક્તિઓને પીટતો હોય છે તેનો), 'હુઅતુઅ(ઝ)' (કુટો ધડાધડ કરે છે તેનો), 'સ...ડ...ડ...ડ દઈને' (કુટાનો માથે પડવાનો અવાજ) શબ્દો પણ અહીં મળે છે.

૨ : ૩ શબ્દતત્ત્વીય

અ'ગવું (ક્રિ.) હાગવું
 અગળ (અ.) આગળ
 અંધારું (ન.) અંધારું
 અને (અ.) અને
 અત્રી (સ્ત્રી.) હરણી
 અનો (પું.) હરણ
 અખરતન (અ.) સતત
 અમે (સર્વ.) અમે
 અવે (અ.) હવે
 અળેસી (સ્ત્રી.) હિલેચણ
 એવો (સર્વ.) એ
 આથમણો (વિ.) પશ્ચિમમાં
 આથી (પું.) હાથી
 આદમી (પું.) પુરુષ
 આપડે (સર્વ.) આપણે
 આપણો (સર્વ.) આપણો
 આખરુ (સ્ત્રી.) આખરુ, ઇજ્જત
 આમ (અ.) આ તરફ
 આય-બા (ન.બ.વ.) માખાપ
 આપ્યા (સ્ત્રી.) મા (સંબોધન)
 આસરો (પું.) આશરો
 ઈથેં (અ.) ત્યાં
 ઈસેં (અ.) ત્યાંથી
 ઉકચૂડો (પું.) ઉકરડો
 ઉગ (સ્ત્રી.) ઊંઘ
 ઉગમણા (વિ.) પશ્ચિમના
 ઉડમ (સ્ત્રી.) ઊંઘ
 ઉઝોણનગરી (સ્ત્રી.) ઉઝેણી નગરી
 ઉડણકુટો (પું.) ઉડતો ધોકો
 ઉડવું (ક્રિ.) દોડવું

ઉતર (સ્ત્રી.) ઉતરદિશા
 ઉતારવું (ક્રિ.) ઉતારવું
 ઉપર (અ.) ઉપર
 ઉલખવું (ક્રિ.) ઊલટી કરવી
 ઉંતું (વિ.) ઊંધું
 એકાએક (અ.) એકદમ
 એડવું (ક્રિ.) ચાલવું
 એણા (સર્વ.) એ
 એણાવામા (અ.) તેવામાં
 એણી (સર્વ. સ્ત્રી.) એ
 એણીવેળા (અ.) એ વખતે
 ? એતણ (અ.) આથી
 એતરુ (વિ.) એટલું
 એદ્યૂણ (પું.) એક વ્યક્તિવિશેષનું
 નામ

એન (સર્વ.) એને
 એમ (અ.) એમ
 એસો (અ.) અહીંથી
 ઓગાળવું (ક્રિ.) ઓગાળવું
 ઓણ (અ.) આ વર્ષે
 ઓમ (અ.) આમ
 ઓમ્બો (પું.) આંબો
 ઓરખવું (ક્રિ.) ઓળખવું
 ઓંબો (પું.) આંબો
 ઓંચ (અ.) અહીં
 કતારો (સ્ત્રી. બ.વ.) હારો
 ક'રમા (ન.બ.વ.) એક ધરેણું
 કરીક (અ.) ધડીક
 કળખળાટ (પું.) કકળાટ
 કાડવું (ક્રિ.) કાઢવું
 કાસળ (પું.) કાચખો

કાસેખ (સ્ત્રી.) કાચખી
 કાળા (વિ.) કાળા
 કુણ (સર્વ.) કોણ
 કુંબારીણ (સ્ત્રી.) કુંભારણ
 કેણા (સર્વ.) કોણ
 કેમ (અ.) કેમ
 ફેર (ન.) ધર
 ફેં (અ.) કયાં
 કોઈ (અ.) કોઈ
 કોન્ના (પું. બ.વ.) કાન
 કોમઠી (સ્ત્રી.) ધનુષ્ય
 કોંચ (અ.) કંઈ
 કોંચક (અ.) કંઈક
 ખણ (પું.) વિસ્તાર
 ? ખરી (વિ.)
 ખાસરા (ન.બ.વ.) જોડાં
 ખવરાવવું (ક્રિ.) ખવરાવવું
 ખીલવું (ક્રિ.) ખૂલવું
 ખેલવું (ક્રિ.) રમત કરવી
 ગાઉ (પું.) ગાઉ, રસ્તાની
 લંબાઈનું માપ
 ગાઠલો (પું.) ગોટલો
 ગોઠણી (સ્ત્રી.) વાગ્દત્તા
 ગોઠીયો (પું.) વચનથી બંધાયેલો
 ભાવિ પતિ
 ગાંલી (સ્ત્રી.) ગોટલી
 ગોળી (સ્ત્રી.) બંદૂકની ગોળા
 ગોથુ (ન.) વિવાહ
 ગોમ (ન.) ગામ
 ગોંગલી (સ્ત્રી.) એક વ્યક્તિ-
 વિશેષનું નામ

ઘોરલા (પું. બ.વ.) ઘોડલા
 ઘો.રો (પું.) ઘોડો
 જન્નો (પું.) ઝરણું
 જમાઈ (પું.) જમાઈ
 જાગવું (ક્રિ.) જાગવું
 જારા (ન. બ.વ.) જાંખરાં
 જીલાડવું (ક્રિ.) નવડાવવું
 જુદાજુદા (વિ.) જુદાજુદા
 જેમ (અ.) જેમ
 જોણ (પું.) જણ
 ટાંટી (વિ.) ઠંડી
 ટે'ક (સ્ત્રી.) દાદ
 ઠમવું (ક્રિ.) ઠમકો કરવો
 ઠીક (વિ.) સારું
 ડણડો (પું.) ઢંઢેરો
 ડોન્ના (પું. બ.વ.) મૂછોના દોરા-
 ડોગરાળા (વિ. સંખો.) ઢાલવાળા
 ડોમણ દેવું (ક્રિ.) ઘોડા-ગધેડા-
 ભાગી ન જાય તે માટે એક-
 તરફના પગે દોરડું બાંધવું
 તમે (સર્વ.) તમે
 તરકો (પું.) તડકો
 તરકોસ (ન.) એક વાસણ
 તીયાર (વિ.) તૈયાર
 તે (સર્વ.) તે
 તેડ (પું.) કિનારો
 તેસીવળ (અ.) તે બાજુ
 તેંસા (અ.) ત્યાંથી
 તો (અ.) તો
 તોણવું (ક્રિ.) ખેંચવું
 થથેડવું (ક્રિ.) ચોપડવું

આપાવિમર્શ : ૧૯૮૨ : ૧]

થને (સર્વ.) તને
 થમને (સર્વ.) તમને
 થારી (સર્વ.) તારી
 દખણ (સ્ત્રી.) દક્ષિણદિશા
 દન (પુ.) દિવસ
 દનરા (પુ. બ.વ.) દિવસો
 દનરાત (અ.) દિવસરાત સતત
 દાતુણ (ન.) દાતણ
 દાતુન (ન.) દાતણ
 દીકરો (પુ.) દીકરો
 દુબરો (વિ.) દૂબળો
 દુરા (વિ.) આધુ
 દોમણી (સ્ત્રી.) એક ધરેણું
 દોમણું (કિ.) દોડવું
 ન (અ.) અને
 નકર (અ.) નહીંતર
 નખારાનો (વિ.) ખૂબ
 નનકો (વિ.) નાનો
 નવરાવણું (કિ.) નવડાવણું
 ને (અ.) અને
 નેસરણું (કિ.) નીકળણું
 નોનકી (વિ.) નાની
 પ'ણું (કિ.) ભણું
 પનર (વિ.) પંદર
 પસીમ (સ્ત્રી.) પશ્ચિમ દિશા
 ? પરાવો (વિ.) ધસધસાટ
 પાંઈ (પુ.) ભાઈ
 પાટી (સ્ત્રી.) દોડ
 પારણું (કિ.) પાડવું
 પાસો (વિ.) પાછો
 પીરાણું (કિ.) પહેરાવણું

પીવરાવણું (કિ.) પિવડાવણું
 પેગ (પુ.) પગ
 પેદઠો (ન બ.વ.) નાનાં પક્ષીઓ
 પેરાણું (કિ.) પહેરાવણું
 પેસણ (અ.) પછી
 પેસણીયો (અ.) પછી
 પોથીનો (પુ.) પાથરણું
 પોણી (ન.) પાણી
 પોનાકુટો (પુ.) પાંદડા વચ્ચે
 મકાઈના લોટની કણક
 શેકીને બનાવાતો રોટલો
 ફરણું (કિ.) ફરણું
 ? ફેટા (પુ.) એક ધરેણું ?
 ફુટવું (કિ.) અંકુર બહાર આવવો
 બતાં (વિ.) બધાં
 બતું (વિ.) બધું
 બતે (વિ.) બધે
 બાપરો (વિ.) બાપડો
 બાદુર (વિ.) બહાદુર
 બાર (વિ.) બાર
 બાર કાડવું (કિ.) બહાર કાઢવું
 બીઝી (વિ.) બીજી
 બીસણું (કિ.) બેસણું
 બીસારણું (કિ.) બેસાડવું
 બે (વિ.) બે
 ભરજીવન (ન.) યુવાનીનું શિખર
 ભાલોરા (ન. બ.વ.) બાણ
 ભૂંકણું (કિ.) ભૂંકણું
 ભેર બપોરીયા (વિ.) ખરા બપોર
 ભેટુ (પુ.) સાથી
 મા (સ્ત્રી.) મા

માથુ (ન.) માથું
 મુટીયાર (પું.) યુવાન
 મુઢું (ન.) મોઢું
 મુસો (સ્ત્રી. ખ.વ.) મૂછો
 મેઢું (ન.) મીઢું
 મેલ (પું.) મહેલ
 મોડવું (ક્રિ.) માંડવું
 મોથુ (ન.) માથું
 મોનવી (પું.) માણસ
 મોનર (પું.) મોનામહેર
 રઝા (સ્ત્રી.) રઝ
 રઘવું (ક્રિ.) ખૂખ રોવું
 રાક (સ્ત્રી.) રાખ
 રાખ (સ્ત્રી.) રાખ
 રાખ (પું.) રાખ
 રાઝ (ન.) રાઝ
 રાઝપાટ (ન.) રાઝપાટ
 રાતફેરી (સ્ત્રી.) રાતની ચોકી
 રુવું (ક્રિ.) રોવું
 રોટા (પું. ખ.વ.) રોટલા
 રોણી (સ્ત્રી.) રાણી
 લાગ (પું.) તક
 લોકાં (ન. ખ.વ.) લોકો
 લોતપોત (વિ.) થાકથી ખૂખ ઢીલું
 વડો (વિ.) મોટો
 વતવું (ક્રિ.) વધવું
 વતારવું (ક્રિ.) વધારવું
 વાધું (ન.) નાનો વહેળો
 વીરી (સ્ત્રી.) નાનો વીરડો
 વીસપસોટી (સ્ત્રી.) મોંમાં દાતણ
 નાખીને ઉમકા કરવાની ક્રિયા (?)

વે (સર્વ.) તે
 વેગ્ગા (વિ.) વહેલા
 વેલા (વિ.) વહેલા
 વેસવું (ક્રિ.) વેચવું
 વેળો (પું.) વહેળો
 વોણા (ન. ખ.વ.) વહાણાં, સવાર
 વોણીયો (પું.) વાણીયો
 શેકાર (પું.) શિકાર
 શોન્ટી (સ્ત્રી.) શાંતિ
 સગરદમ (અ.) ચોતરફ
 સપાઈ (પું.) સિપાઈ
 સમન (પું.) સામાન
 સાચ્યા (સ્ત્રી.) છાયા
 સીરકેલું (ન.) ચકલું
 સુરવું (ક્રિ.) છોડવું
 સેદ્યૂણ (પું.) વ્યક્તિવિશેષનું નામ
 સોડાલુ (વિ.) છોડાવાળું
 સોદવું (ક્રિ.) સંભોગ કરવો
 સણગારવું (ક્રિ.) શણગારવું
 સંપાળવું (ક્રિ.) સંભાળવું
 સાદવું (ક્રિ.) બોલાવવું
 સાર (અ.) માટે
 સારો (વિ.) સારો
 સીખવું (ક્રિ.) શીખવું
 સીરી (સ્ત્રી.) શેરી
 સીળી (વિ.) ઠંડી
 સુઘારવું (ક્રિ.) સૂંઘાડવું
 સુડલાસટ (અ.) પૂરપાટ
 સપડું (ન.) સૂપડું
 સૂપણો (પું.) સપનું
 સુ (સર્વ.) શું

ભાષાવિમર્શ : ૧૯૮૨ : ૧]

સુંકારવું (કિ.) સુંકારવું
સેરી (અ.) શેરી
સાંભળાવું (કિ.) સાંભળાવું
સાંજ (અ.) સાંજ

સાંપળવું (કિ.) સાંભળવું
સાંભળવું (કિ.) સાંભળવું
હરવું (કિ.) નજીકમાં ચાલવું
હવે (અ.) હવે

૨ : ૪ વાક્યગત

૧. પેલો વૉણીયાને આવેલો સે.
૨. એમ કરીન ઝાય સૂ વૉણીયાને.
૩. એણાન પેલી સોડી મા પેગી ઝાય સે.
૪. સેદણ એકદન કુંબારીએ ઝાય સૂ.
૫. પડખા દુળાતા સે.

પ્રથમ ૧થી ૪ વાક્યો ગુજરાતીની સરખામણીએ કરકસરયુક્ત અભિ-
વ્યક્તિવાળાં છે. ગુજરાતીમાં આ પ્રત્યેક વાક્યમાં 'ત્યાં' ઉમેરણ પછીથી જ
અહીં છે તે અર્થ સાધી શકાશે.

પાંચમાં વાક્યમાં સહાયકારક ત્રી. પુ. બ. વ.ના સે સાથે વર્તમાનકૃદંતઃ
'દુળાતા'નો વપરાશ સુરતી ગુજરાતીની યાદ અપાવે છે.

૨ : ૫ વિશિષ્ટ પ્રયોગો

પા'ગા પેગનું સીરકલુ = રડયું ખડયું માણસ
હુએ ન હુએ = ખૂબ મોટા પ્રમાણમાં; ઠાઠ સાથે
ટનાટન = ખરાબર તૈયાર
સાઝાસમુર = સાબનરવા
ટી'ક ન દેરી = દાદ ન દેરી, ગાંઠવું નહીં
ઉતર પરવું = મારવા લાગવું
આય બાપો કરવો = કરગરવું, આજીજી કરવી
વળી સંબોધનમાં દ્વિરુક્તિ હોય તો એ બેઉ સરખી ઉક્તિઓ વચ્ચે
'રે' મુકાય છે. 'આપ્યા રે આપ્યા', 'બાબા રે બાબા', 'રાઝા રે
રાઝા', 'અન્ના રે અન્ના' ઇત્યાદિ આનાં ઉદાહરણો છે.

૩ : ૦ સમાજગત

સંબોધન :

અહીં માને દીકરી 'આપ્યા'થી અને દીકરીને મા 'દીકરા, બેટા'
જેવા લાડવાચક શબ્દોથી સંબોધે છે. જમાઈ સાસુને 'મા'થી સંબોધે
છે. અહીં મા માટે 'આઈ' અને બાપ માટે 'બાસુ ~ બા' શબ્દો મળે છે.
ગાંગલી ધાંચણ રાજને 'બાપસી' જેવા માનવાચક શબ્દોથી સંબોધે છે.
આમ આ નાની કથામાંથી પણ આ પ્રજાના સગાઈસંબંધોમાં પ્રચલિત
એવા કેટલાક સંબોધનશબ્દો બહાર આવે છે.

અત્રત્ર

૧. ભાષાક્ષેત્રીય સંશોધનના પ્રણેતા

મુરે એમેનોના પસંદ કરેલા નિબંધો ('લિંગ્વિજ એન્ડ લિંગ્વિસ્ટિક્સ એરિથ', સંપાદક અનવર દિલ, ૧૯૪૦)નું અવલોકન કરતાં હોનિંગ્ઝવાલ્ડે ઐતિહાસિક ભાષાવિજ્ઞાન પરત્વે એમેનોના દષ્ટિપૂર્ણ અને પાયાના કાર્યને બિરદાવતાં થોડાંક માંભિક વિધાનો પણ કર્યા છે ('જર્નલ ઓફ અમેરિકન ઓરિએન્ટલ સોસાયટી', ૧૦૧, ૨, ૧૯૮૧, પૃ. ૨૩૮-૨૩૯).

ભાષાકીય ક્ષેત્ર - વિલિન્ન મૂળની ભાષાઓની એક ભૌગોલિક અને સાંસ્કૃતિક વિસ્તારમાં લાંબા ગાળાની સહોપસ્થિતિને પરિણામે સ્થપાતા ગાઢ ભાષાસંપર્કો અને ભાષાઓની અરસપરસ સામ્યપ્રવણતા - એ વર્ષોથી (૧૯૫૪ લગભગથી) એમેનોનો એક કેન્દ્રવર્તી અધ્યયનવિષય રહ્યો છે. આ વિષયનું તેમનું સંશોધનકાર્ય ભારતીય ભાષાઓને અન્વયે ચાલતું રહ્યું છે. આ વિષયનું મહત્ત્વ હવે ભાષાવિજ્ઞાનીઓએ પિછાડ્યું છે. એમના 'ઇન્ડિઅ એન્ડ એ લિંગ્વિસ્ટિક એરિથ'એ નિબંધને હોનિંગ્ઝવાલ્ડે વીશમી શતાબ્દીનો એક અત્યંત મહત્ત્વનો ને પ્રભાવક ભાષાવૈજ્ઞાનિક લેખ કહ્યો છે. એમેનોના બીજા બે મહત્ત્વના લેખો વિશે પણ તે કહે છે કે 'એક ભાષા બીજા ભાષામાંથી વ્યાકરણીય તત્ત્વો સ્વીકારતી નથી. અને એટલે બે ભાષાઓ વચ્ચે આનુવંશિક સંબંધ સ્થાપવા માટે શબ્દકોશીય તત્ત્વો નહીં પણ વ્યાકરણીય બંધારણની સમાનતા અચૂક માર્ગદર્શન પૂરું પાડે છે' - વેદવાક્યસમાં મનાયેલ આ વિધાનની સામે ઉપર્યુક્ત લેખોમાં નિર્ણાયક દલીલો મળે છે. આથી એક ભાષામાંથી બીજા ભાષા બીજી આવવાની વિભાવના ખાખત આપણે વધુ સૂક્ષ્મતાથી વિચાર કરતા થયા છીએ, અને આનુવંશિક સંબંધોની સાપેક્ષતા ધ્યાનમાં આવી છે. આથી 'દરેક શબ્દને આગવો ઇતિહાસ હોય છે' એવા અરાજકતામાં પરિણમતા મૂર્તિભંગક પક્ષનું સમર્થન થાય છે એવું નથી, પણ 'એ સ્વીકારવાનું' રહે છે કે અંતઃસ્તર તરીકે રહેલી ભાષાના પ્રભાવને આનુવંશિક સંબંધોની વિચારણામાં જોડો મહત્ત્વ આપવાના પક્ષના છે તેઓના મત પ્રમાણે - અથવા, વ્યાપકપણે સમાજભાષાવિજ્ઞાનની દષ્ટિએ -

ભાષાવિમર્શ : ૧૯૮૨ : ૧]

૨૬

એ ભાષાઓ વચ્ચેના સંપર્કોથી તેમની વચ્ચે જે વિશિષ્ટ નિયમિતતાઓ નીપજે છે, તે અન્ય પ્રકારની નિયમિતતાઓ સાથે અથડાય છે. આ અથડામણ કેટલી છે અને તેનો ઉકેલ કેટલે અંશે શક્ય છે તેનો આધાર ઐતિહાસિક સંજોગો અને પ્રાપ્ત સામગ્રી ઉપર રહે છે.

આ રીતે દીર્ઘકાલીન સંપર્કને લીધે નીપજતી વ્યાકરણીય બંધારણ, શબ્દભંડોળ, ધ્વનિતત્ત્વ અને અર્થતત્ત્વને લગતી સમાનતા ક્ષેત્રીય ભાષાવિજ્ઞાનમાં (અને સમાજ-ભાષા-વિજ્ઞાનમાં) એક મહત્ત્વનો સંશોધનવિષય બન્યો છે અને તેના આદ્ય પ્રણેતા સમા એમેનોનો પ્રસ્તુત લેખસંચય એ વિષયના સંશોધકો માટે આધારશિલાનું કામ આપશે. આ લેખસંચય અને 'દ્રાવિડિઅન લિંગ્વિસ્ટિક્સ, એથ્નોલજી એન્ડ ફોલ્ક-ટેયુલ્ક' (૧૯૬૭) એ એને સહેજે એમેનોની સિદ્ધિનાં શિખરો ગણી શકાશે.^૧

૨. સિન્ધુલિપિના ઉકેલ-પ્રયાસો વિશે

(૧)

આ નોંધ લખવાનાં નિમિત્ત એ : (૧) આસ્કો પાર્પોલા અને બી. બી. લાલના આ વિષયને લગતા હમણાંના બેત્રણ સંશોધનલેખો વાંચવામાં આવ્યા; (૨) 'પથિક' માસિકનો સિન્ધુસંસ્કૃતિ અંક (૨૧/૩, ડિસે. ૧૯૮૧).

'ભાષાવિમર્શ' ૨/૧, જાન્યુ. ૧૯૭૯, પૃ. ૧૪૬-૧૫૩ ઉપર મેં આ વિષયની મુખ્ય સમસ્યાઓ, મુખ્ય ઉકેલ-પ્રયાસો અને તેમના મૂલ્યાંકનનો પરિચય આપીને તદ્દન દૂંઝી સવિવરણ, વર્ગીકૃત સંદર્ભસૂચિ આપેલી. તેમાં એ વાત ઉપર પણ ભાર મૂક્યો હતો કે આ લિપિવિજ્ઞાન - વિશેષે પ્રાચીન લિપિવિજ્ઞાન - અને ભાષાવિજ્ઞાનના તદ્દવિદોનું ક્ષેત્ર છે. પુરાવિદની કેવળ પુરાવિદ તરીકે આ વિષયમાં સામાન્ય જનથી વિશેષ યોગ્યતા નથી. પ્રાચીન લિપિના પ્રકારો, લિપિ અને ભાષાનો સંબંધ, ભાષાનાં વ્યાકરણીય બંધારણો અને ધ્વનિતત્ત્વીય બંધારણો, વૈદિક ભાષાનું બંધારણ, પ્રાગ્વૈદિક - ભારતયુરોપીય ભાષાનું બંધારણ, પ્રાચીન મૂળભૂત દ્રાવિડી ભાષાનું સ્વરૂપ, પુનર્ધર્ટિત આદ્ય દ્રાવિડી, ઐતિહાસિક પુનર્ધર્ટનાના સિદ્ધાંતો વગેરે વિષયોમાં થયેલા અદ્યતન સંશોધનકાર્યની જાણકારી વિના એ વિષયોની શી સમસ્યાઓ છે, ક્યાં ઉકેલો

૧. આ પૂર્વે 'ભાષાવિમર્શ' ૩/૨, એપ્રિલ ૧૯૮૦, પૃ. ૮૩-૮૯ ઉપર એમેનો, મેસિકા, કયુપર વગેરેના ભારતીય ભાષાઓને લગતા ભાષાક્ષેત્રીય કાર્યનો પરિચય આપેલો જ છે.

છે, મતભેદોમાં વધુ પ્રમાણભૂત મત ક્યા ગણાય એની સચ્ચીન સમજ વિના આ વિષયમાં માથું મારવા જેવું નથી.

એકબે ઉદાહરણ લઈએ. જેઓ સિન્ધુભાષાની ભાષા દ્રાવિડી હોવાનું માને છે, તેમણે સંકેતોના ઉકેલ આપવામાં લિખિત દ્રાવિડી ભાષાઓ અને દ્રાવિડી બોલીઓને આધારે પુનર્ધર્ટિત કરેલી દ્રાવિડીનો - ચારેક હજાર વરસ પહેલાં તેનું જે કાંઈ સ્વરૂપ પુનર્ધર્ટિત કરવાને આધારે અટકળી શકાય તેનો - આધાર લેવાને બદલે વર્તમાન ભાષાઓનો કે ઇસવી પહેલી સદી આસપાસની પ્રાચીન તમિળનો જ આધાર લીધો છે. વળી સિન્ધુભાષા દ્રાવિડી માનવાથી ઉપસ્થિત થતી કેટલીક મૂળભૂત સમસ્યાઓનો (જેવી કે દક્ષિણમાં સિન્ધુસંસ્કૃતિના અવશેષો કે લિપિના અવશેષો ન મળવા, બધી દ્રાવિડી ભાષાઓની લિપિ ખાલીમૂલક હોવાની હકીકત, દ્રાવિડ લોકો ઉત્તરમાંથી દક્ષિણમાં ગયાની માન્યતાની સામે તેઓ પૂર્વ તરફથી આવ્યા હોવાની માન્યતા વગેરેનો) ઉકેલકારોએ સામનો નથી કર્યો.

એવી જ રીતે સિન્ધુભાષા વૈદિક કે પ્રાગ્વૈદિક હોવાનું માનનારાઓએ જે ઉકેલ સૂચવ્યા છે તેમાં વૈદિક અને પ્રાગ્વૈદિક વ્યાકરણીય અને શબ્દગત અંધારણી સાથે અટકળેલાં શબ્દો અને રૂપોનો મેળ મળે છે કે નહીં તેની ચિંતા નથી કરી. વળી ભારત-યુરોપીય આઘ ભાષાસ્વરૂપની પુનર્ધર્ટિતના વિષયમાં આ શતાબ્દીમાં જે આશ્ચર્યજનક કામ થયું છે, તથા યુરોપમાં થયેલા પ્રાગૈતિહાસિક ઉત્ખનન અને સાંસ્કૃતિક સંશોધનના વિષયમાં જે કામ થયું છે તેનું તદ્દન અજ્ઞાન કે ઉપેક્ષા આ પ્રયાસોમાં જોવા મળે છે. માત્ર આ કારણોએ પણ આ વિષયનો સત્યશોધક આ પ્રયાસોને ગંભીર ભાવે લઈ શકે તેમ નથી. લિપિ અને ભાષા વિષયક અદ્યતન સંશોધનોની સારી એવી સંજ્ઞતા વિના ન તો કોઈ સાચો ઉકેલપ્રયાસ થઈ શકે, ન તો એ પ્રયાસોનું યોગ્ય મૂલ્યાંકન કરી શકાય.

૨. આ અંગે એ. ચંદ્રશેખરે રજૂ કરેલા વિચારો અને પુરાવાઓના સાર માટે જુઓ 'ભાષાવિમર્શ', ૩/૩, જુલાઈ ૧૯૮૦, પૃ. ૧૩૩-૧૩૪.

૩. આ માટે કોર્ડોના વગેરે સંપાદિત 'ઈન્ડો-યુરપિઅન એન્ડ ઈન્ડો-યુરપિઅન' (૧૯૭૦) જોઈ જવાથી પણ થોડોક ખ્યાલ આવશે, એ પુસ્તકમાંથી રૂસી પુરાવિદ મારિયા ગિમ્બુતાસના 'યુરોપની ઈસુ પૂર્વેની ચોથી-ત્રીજી સહસ્ત્રાબ્દીની ટીખા કબર સંસ્કૃતિ અને તેનું ભારત-યુરોપીય ભાષાઓની સંસ્કૃતિ સાથેનું ગાઢ સામ્ય' એ વિષયના લેખમાંથી તથા ગુરુઈનકના પ્રાગૈતિહાસિક રાની સંસ્કૃતિને લગતા લેખમાંથી કેટલાક મહત્વના મુદ્દા. 'ભાષાવિમર્શ', ૨/૧, જાન્યુઆરી ૧૯૭૯, પૃ. ૩૦-૩૪ ઉપર આપેલા છે.

(૨)

‘પથિક’ માસિકના ડિસે. ’૮૧ ના અંકમાં સિંધુલિપિ પર થયેલા કાર્યનો પરિચય આપી મૂલ્યાંકન કરતો શ્રી. અત્રિનો લેખ તથા ફાધર હેરાસ અને સિંધુલિપિ વિશેનો ડૉ. સાંકળિયાનો લેખ (મૂળ અંગ્રેજી લેખનો શ્રી. અત્રિનો અનુવાદ) પ્રકાશિત થયેલા છે. આ વિષયમાં વૈજ્ઞાનિક અભિગમ હોત અને અદ્યતન કાર્યને ધ્યાનમાં લીધું હોત તો શ્રી. અત્રિએ લીધેલો શ્રમ સાર્થક થાત. તેમના લેખમાં વૈજ્ઞાનિક પદ્ધતિએ થયેલા કાર્ય અને ઊર્મિપ્રધાન અધ્ધર અટકળિયા પ્રયાસો વચ્ચે ઘટતો વિવેક નથી જળવાયો (તેમના જ ગુરુ ડૉ. સાંકળિયાએ ઉકેલપ્રયત્નોને જે ચાર વિભાગમાં વહેંચ્યા છે તે માર્ગદર્શક નીવડ્યું નથી). વિશેષ તો તેમણે સૌથી નબળા, નિરાધાર અને વૈજ્ઞાનિક પદ્ધતિના અભાવવાળા ડૉ. એમ. એન. ગુપ્તાના પ્રયાસને જે મહત્વ આપ્યું છે તેથી તેમનું લખાણ ઘણું મૂલ્ય ગુમાવે છે. તેમણે તારવીને રજૂ કરેલી ડૉ. ગુપ્તાની ૪૦ અટકળોનું મુગ્ધ કલ્પનાઓથી અને નિરાધાર માન્યતાઓથી કશું વિશેષ મૂલ્ય છે કે કેમ તે આ વિષયથી પરિચિત વાચકો સહેજે જોઈ શકશે. પણ શ્રી. અત્રિએ લેખને અંતે જે લાગણીઓ અને માન્યતાઓ વ્યક્ત કરી છે તે ધ્યાનમાં લેતાં આપણે નક્કર તથ્યોને શોધતા ઇતિહાસના પ્રદેશમાં નહીં, પણ રોમેન્ટિક ભાવનાના પ્રદેશમાં હોવાની આપણને ખાતરી થાય છે. ૪ તેમણે શ્રી મહાદેવનના ને રાવના કામને પરિચય આપ્યો છે તે ઉપયોગી છે, પણ પોતાનાં ગૃહીતોના આધારે જ બધા પ્રયાસો વિશે ટીકા કરી હોવાથી લેખ દુર્ભાગ્યે અંગત માન્યતાના પ્રતિબિંબ જેવા બની ગયો છે. ભાષાવૈજ્ઞાનિક અંગ્રેજી સંજ્ઞાઓ માટે તેમણે યોજેલી ગુજરાતી સંજ્ઞાઓ એ વિષયની સમજ બરાબર ન હોવાની છાંય પાડે છે.

ડૉ. સાંકળિયાના લેખમાં વિશેષ તો ફેરસર્વિસના કાર્યનો પરિચય અપાયો છે. પણ તેમનાં નીચેનાં વિધાનો (અનુવાદમાં) જુઓ :

૪. વૈદિક યુગના આર્યોની ભાષા અને ધાર્મિક માન્યતાઓ ઉપર સારો એવો દ્રાવિડી પ્રભાવ હોવાના સંગીન પુરાવા જણાતા છે. આરકો પાર્પોલાની તો એવી કામચલાઉ ઉપસ્થાપના (‘વર્કિંગ હાઇપોથિસિસ’) છે કે હડપ્પીય સંસ્કૃતિનો પ્રભાવ વૈદિક યુગમાં, પહેલાં આવેલા દાસો અને વ્રાત્યો એ અવૈદિક આર્યો દ્વારા પડ્યો હતો. વિભિન્ન સંસ્કૃતિના લોકો વચ્ચે સતત આદાનપ્રદાન થતું હોવાના એટલા બધા પુરાવા છે કે બધું આર્ય-આર્ય કરવાની મુગ્ધતા સહેજ પણ નહોતી તેમ નથી.

(૧) 'ફેરસર્વિસ પણ સંપૂર્ણ રીતે સભાન છે કે એમની કાર્યરીતિમાં એટલી જ ખામી છે કે એ પોતે દ્રાવિડીય ભાષાઓના વિદ્વાન નથી, એટલું જ નહિ પણ દક્ષિણ ભારતમાં બોલાતી બોલીઓનો ઉપયોગ પણ એમણે કર્યો નથી. તદુપરાંત પૂર્વ-દ્રાવિડીય અને સામ્પ્રત દ્રાવિડીય વચ્ચે કાળનો જખરજસ્ત ગાળો પડી ગયો છે.'

જો આમ હોય તો ફેરસર્વિસના ઉકેલો કઈ રીતે સહેજ પણ વિશ્વસનીય ગણી શકાય ?

(૨) 'કોઈ પણ હરપ્પીય ક્ષેત્રમાંથી દ્વિભાષી અભિલેખો ન મળવા છતાં હરપ્પીય લોકોનાં મન વાંચી લેવાનો ફેરસર્વિસનો પ્રયત્ન ખરેખર હિંમતભર્યો અને અભિનંદનીય છે.'

અભિનંદનીય ?

હકીકત એ છે કે સિન્ધુલિપિને લગતા સંશોધનનો જે હાલનો તબક્કો છે તે હજી પ્રાથમિક જ છે, અને તેમાં એકભાષી અભિલેખોની પ્રાચીન અસાત લિપિને તપાસવાની વૈજ્ઞાનિક પદ્ધતિ કઈ તેના ઊહાપોહથી જે કાંઈ વિશેષ થઈ રહ્યું છે તેને અંગત માન્યતા અથવા તો ઓછીવધતી વૈજ્ઞાનિકતાવાળી અટકજો જ ગણી શકાય. આ પદ્ધતિઓનો પરિચય અપાયો હોત તો શ્રી. અત્રિનો લેખ ઇતિહાસરસિકોને વધુ ઉપયોગી થાત. ૬

(૩)

૧૯૭૯માં પ્રકાશિત એક સંશોધનલેખમાં બી. બી. લાલે પ્રતીતિજનક પુરાવાઓ વિગતે આપીને બતાવ્યું છે કે સિન્ધુલિપિમાં મળતો એક સંકેત લોટા કે કળશની આકૃતિ ઉપરથી થયેલો છે, નહીં કે ફીની વિદ્વાનોએ માન્યું છે તેમ હોડીની આકૃતિ ઉપરથી, અથવા તો ફીની વિદ્વાનોએ માન્યું છે તેમ પીપળાની આકૃતિ ઉપરથી. આથી જેઓ આ લિપિ માટે આકૃતિ ઉપરથી ઉચ્ચાર કે ધ્વનિ નક્કી કરવાના મતના છે તેમણે આધારભૂત માનેલી

૫. એટલે કે પ્રાગ-દ્રાવિડીય કે આદ્ય દ્રાવિડીય (સંપા.)

૬. ઉકેલના સિદ્ધાંતો અને પદ્ધતિને લગતો અત્યંત મહત્વનો લેખ ('સિન્ટેક્ટિક મેથડ્ઝ ઈન ધ સ્ટડી ઓફ ઈન્ડસ સ્ક્રિપ્ટ') ફીની વિદ્વાન કોસ્કેન્નિએમિએ હમણાં પ્રકાશિત કર્યો છે ('સ્ટુડિઆ ઓરિએન્ટલિયા' ૫૦, ૧૯૮૦, પૃ. ૧૨૫-૧૩૬). આસ્કો પાર્પોલાએ પણ તેમના ૧૯૭૬ના લેખમાં કેટલીક ચર્ચા કરી છે. એ લેખોનો પરિચય 'ભાષાવિમર્શ'ના આગામી અંકમાં આપવા ધાર્યો છે.

ભાષાવિમર્શ : ૧૯૮૨ : ૧]

ભાષામાંના 'લોટો', 'કળશ', 'પાત્ર' જેવાના વાચક શબ્દોનો આશ્રય લેવાનો રહે છે.

આ ઉપરથી જોઈ શકાશે કે એક જ સંકેતના અર્થઘટનમાં કેટલું બધું અટકળનું તત્ત્વ છે. અને આમાં આધારભૂત ભાષા કઈ તેની તદ્દન અનિશ્ચિતતા લગે એટલે ઉકેલપ્રયાસો હવામાંના ગોળીબાર જેવા જ બની રહે.

લાલના આ લેખમાં ઉકેલપ્રયાસોની જે સંદર્ભસૂચિ આપી છે તે બધી ઉપયોગી બની શકે.

આસ્કો પાર્પોલા અને સિમો પાર્પોલાએ ૧૯૭૫ માં પ્રકાશિત કરેલા એક લેખમાં ('ઓન ધ રિલેયશનશિપ બેવ ધ સુમેરિઅન ટોપોનિમ્ઝ મેલુહહા એન્ડ સંસ્ક્રિત મ્લેચ્છ'-'સ્ટુડિઆ ઓરિએન્ટલિઆ', ગ્રંથ ૪૬, પૃ. ૨૦૫-૨૩૮) ઈ. પૂ. સાતસોથી મળતા સંસ્કૃત મ્લેચ્છનો સંબંધ સુમેરી અભિ-લેખોમાં મળતા સ્થળનામ મેલુહહા સાથે જોડ્યો છે. પ્રાકૃતમાં મિલબહુ, મેચ્છ વગેરે વિવિધ રૂપે તે મળે છે, અને તેની સંતોષકારક ભારત-યુરોપીય વ્યુત્પત્તિ આપી શકાઈ નથી. આ કારણે મ્લેચ્છ શબ્દ અનાર્થ બૂળનો હોવાની તેમણે અટકળ કરી છે.

ઈ. પૂ. ત્રીજી સહસ્ત્રાબ્દીના પાછળના ગાળામાં અને બીજી સહસ્ત્રાબ્દીના આગળના ગાળામાં મેસોપોટેમિઆનો દરિયાઈ વેપાર મુખ્યત્વે જે ત્રણ વિદેશોની સાથે હતો તેમનાં સ્થાનનિર્ણય અને ઓળખ બાબત હવે ઘણું અંશે વિદ્વાનો સંમત થયા છે. 'દિલમુન' એટલે ધરાની અખાતના ખેહરીન અને ફાઇલકા ટાપુઓની આસપાસની સંસ્કૃતિ; 'મગન' એટલે આમાન દ્વીપકલ્પ સહિતનો મકરાનનો કાંઠો; અને 'મેલુહહા' એટલે ગુજરાત અને પૂર્વી બલુચિસ્તાન સહિતના ઉત્તરપશ્ચિમ ભારતની સિંધુસંસ્કૃતિ.

બલ્લુચ કે બલોચનું મેલુહહા અને મ્લેચ્છ સાથેનું ધ્વનિસામ્ય તથા આ વ્યુત્પત્તિના સમર્થનમાં દ્રાવિડી ભાષાની સામગ્રી પણ તેમણે આપેલી છે. આ સંદર્ભમાં હમણાં જ પ્રકાશિત શેરીન રતનાગરનું પુસ્તક 'એન્ડાઉન્ડર્ઝ', યે વેસ્ટલી ટ્રેય્ઝ ઓફ ધ હરપન સિવિલિઝેયશન' ઘણું ઘોતક છે.

સંપાદકીય

પ્રસ્તુત અંકમાં પ્રકાશિત ખેડપ્રહ્લા વિસ્તારની એક બીલી લોકકથા^૧ 'એદયૂણુ અને સેદયૂણુ'નું લોકકથાઓના ઇતિહાસની દૃષ્ટિએ એ રીતે મહત્ત્વ છે કે તે પરાપૂર્વથી ભારતમાં અને વિશ્વમાં અન્યત્ર પ્રચલિત કથા 'ધ મેજિક બર્ડ' (કે 'બર્ડ-હાર્ટ')નું જ એક રૂપાંતર છે. એશિયામાં, યુરોપમાં તથા અન્યત્ર તેનાં સેંકડો રૂપાંતરો મળે છે, અને તેમની તુલના અને આંતરસંબંધોનો વિસ્તૃત અને ગહન અભ્યાસ થયો છે. આમાં પ્રાચીન અને મધ્યકાલીન ભારતીય રૂપાંતરોનો પણ પ્રાપ્ત થયેલી નવી માહિતીને આધારે સમાવેશ કરવાનો રહે છે. 'જાતકકથા'માં તથા 'આવશ્યકચૂણિ'માં આ કથાનાં મૂળ મળે છે. પંજીથી 'ધર્મોપદેશમાલાવિવરણુ' (નવમી શતાબ્દી,) ભોજની 'શૃંગારમંજરીકથા', રતનપ્રભની 'ઉપદેશમાલાવૃત્તિ' વગેરે અનેક ગ્રંથોમાં તથા પચીશત્રીશ મધ્યકાલીન ગુજરાતી રાસાઓમાં તેનાં રૂપાંતરો મળે છે. (વિસ્તૃત અધ્યયન માટે તથા સંદર્ભસૂચિ માટે જુઓ, હ. ભાયાણી, 'શોધ અને સ્વાધ્યાય', પૃ. ૪૩-૭૪; 'લોકગુર્જરી', વર્ષ ૫ મું, પૃ. ૧-૨).

હમણાં જ જાણવા મળ્યું કે ફ્રાન્સમાંથી પ્રકાશિત થતા 'કોમ્યુનિકે-યૂશન્ઝ' નામક વિવેચન-સામયિકનો એક આગામી અંક આ કથાપ્રકૃતિના વિવિધ પ્રદેશોમાં મળતાં પ્રકારો, ઉપપ્રકારો, રૂપાંતરો વગેરે વિશે નીકળવાનો છે. આ ઉપરથી પ્રસ્તુત લોકકથાના મહત્ત્વનો ખ્યાલ આવશે.

કથાનાં અન્ય પાસાંઓનું મહત્ત્વ પણ ઓછું નથી.^૧

૧. આ પૂર્વે પણ 'ભાષાવિમર્શ', ૩/૧, પૃ. ૧-૧૫ ઉપર શાન્તિભાઈ આચાર્ય દ્વારા સંપાદિત અને વિશ્લેષિત પોશીનાપદાની બીજી એક બીલી લોકકથા પ્રકાશિત થઈ ચૂકી છે.

ભાષાવિમર્શ : ૧૯૮૨ : ૧]

With Best Compliments From...

ALWAYS INSIST ON RUSTOM FABRICS

- * 100% Polyester Printed Shirting and Dress Materials
- * Wash & Wear Dyed Poplins & Prints
- * Fancy Screen Print, Poplins, Cambrics etc.
- * "RUSCORISED" (PRE - SHRUNK) Poplins, Checks, Dyed Merc.

: Authorised Retail Shop :

Y & U, Ashram Road, Ahmedabad - 380 009

RUSTOM MILLS
&
INDUSTRIES LTD.

P. B. No. 131, AHMEDABAD - 380 001

Gram : "Uplit"

Tele. : 24327

Telex : 012-489

& 24328

ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદ પ્રકાશિત
હરિ ૐ આશ્રમ પ્રેરિત નીલકંઠ બાલોપયોગી ગ્રંથમાળા
નવી પ્રગટ થયેલી પાંચ ચોપડીઓ

ડિંગડોંગ ડિંગડોંગ	બાળકાવ્યો	[રૂ. ૨-૦૦]
લે. યાસેફ મેકવાન	શ્રી ઉશનસના આવકાર સાથેનાં	
એનથેન દીવાથેન	૩૪ શિશુકાવ્યો	[રૂ. ૩૦૦]
લે. ધીરેન્દ્રસિંહ રાઠોડ	બાળકળાકારોએ ખૂબ જ સફળતાથી	
જૂનજૂન જૂ ખૂબલા ખૂ	લખવેલું બાળનાટક	[રૂ. ૪-૦૦]
લે. ઇન્દુ પુવાર	૧૭ પ્રેરણાત્મક પ્રસંગો અને	
પ્રેરણાની પરબ	બાળભોગ્ય વાતો	[રૂ. ૪-૦૦]
લે. મુકુલભાઈ કલાથી	બાળકોને મોઢે ચઢી જાય તેવાં ૨૩	
કાઈનું કાઈ ખોવાય છે	શિશુકાવ્યો	[રૂ. ૧-૫૦]
લે. હરિકૃષ્ણ પાઠક	આ ઉપરાંત અગાઉ પ્રગટ થયેલી અને અત્યારે મળી શકતી	
આ ઉપરાંત અગાઉ પ્રગટ થયેલી અને અત્યારે મળી શકતી	આ ગ્રંથમાળાની પાંચ ચોપડીઓ :	

ગાંધી ગાડી	૨૫ બાળકાવ્યોનો સંગ્રહ	
લે. સુધીર દેસાઈ		[રૂ. ૨-૨૫]
ઉભાણી	૨૦ બાળકાવ્યોનો સચિત્ર સંગ્રહ	
લે. રમેશ્વરશિખ		[રૂ. ૪-૦૦]
તારાપો	૪૮ બાળકાવ્યોનો સચિત્ર સંગ્રહ	
લે. રમેશ્વરશિખ		[રૂ. ૭-૦૦]
ચીં	૨૮ બાળકાવ્યોનો સંગ્રહ	
લે. રમેશ પારેખ		[રૂ. ૩-૦૦]
રુમ્મક રુમ્મક	૩૯ બાળકાવ્યોનો સંગ્રહ	
લે. રવીન્દ્ર ઠાકોર		[રૂ. ૨-૦૦]

નીલકંઠ બાલોપયોગી ગ્રંથમાળાની અત્યાર સુધીમાં કુલ ૩૩ ચોપડીઓ ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદ તરફથી પ્રગટ થઈ છે. તેમાંથી અત્યારે આટલી જ મળે છે. વિગતો માટે સંપર્ક સાધો :

ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદ

આશ્રમ માર્ગ, નદીકિનારે, પો. બો. નં. ૪૦૬૦

અમદાવાદ - ૩૮૦૦૦૯

ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદના મહત્વનાં પ્રકાશનો

ગદ્યસંચય ૧-૨ સંપાદકો : ઉપેન્દ્ર પંડ્યા, પ્રમોદકુમાર પટેલ, રૂ. ૬૨-૦૦.
યશવન્ત શુક્લ, પ્રવીણ દરશ

રણજિતરામ ગદ્યસંચય ૧-૨ રણજિતરામ મહેતા રૂ. ૮૫-૦૦

વીક્ષા અને નિરીક્ષા નગીનદાસ પારેખ રૂ. ૩૦-૦૦

આનંદવર્ધનનો ધ્વનિવિચાર સંપા. નગીનદાસ પારેખ રૂ. ૪૦-૦૦

કાવ્ય સંચય ૧-૨-૩ સંપાદકો : અનંતરાય રાવળ, હીરાબેન રૂ. ૭૫-૦૦

પાઠક, ધીરુભાઈ ઠાકર, વજલાલ દવે, રમણલાલ જોશી, જયંત પાઠક

ઉર્દૂ સાહિત્ય અને ગુજરાત સંપા. રઘુવીર ચૌધરી રૂ. ૨૫-૦૦

લોકસાહિત્ય સંપાદકો : પ્રભાશંકર તેરૈયા, નરોત્તમ પલાણુ રૂ. ૧૨-૦૦

પૂર્વવાહિની જ્યોતિ થાનકી રૂ. ૧૮-૦૦

ગુજરાતી સાહિત્યનો ઇતિહાસ ૨-૩-૪ રૂ. ૮૨-૦૦

સંપાદકો : ઉમાશંકર જોશી, અનંતરાય રાવળ, યશવન્ત શુક્લ

સહાયક સંપા. : ચિમનલાલ ત્રિવેદી

પરિષદ-પ્રમુખોનાં ભાષણો ૧-૨ રૂ. ૧૦૦-૦૦

ટ્રેન્ડી : સાહિત્યમાં ને જીવનમાં ચી. ના. પટેલ રૂ. ૧૮-૦૦

સાહિત્ય અને પત્રકારિત્ય સંપા. કુમારપાળ દેસાઈ રૂ. ૧૫-૦૦

સાહિત્ય આસ્વાદ સંપા. હીરાબેન પાઠક, ચિમનલાલ ત્રિવેદી રૂ. ૬-૦૦

ઉત્તમલાલ ત્રિવેદીની ગદ્યરિદ્ધિ સંપા. રામપ્રસાદ બક્ષી, રૂ. ૧૦-૭૫

પંચતંત્ર સંપા. - અનુ. ભોગીલાલ સાંડેસરા રૂ. ૧૬-૨૫

પ્રગતિને પંથ મૃણાલિની દેસાઈ રૂ. ૧૨-૦૦

ઐતિહાસિક સંશોધન દુર્ગાશંકર શાસ્ત્રી રૂ. ૨૭-૨૫

પ્રેમાનંદનાં ત્રણ આખ્યાનો સંપાદકો : કે. કા. શાસ્ત્રી, રૂ. ૨૭-૦૦

ચૈતન્યખાળા દિવેટિયા

મિસરનું પ્રાચીન સાહિત્ય ચંદ્રશંકર પ્રા. શુક્લ રૂ. ૧૦-૦૦

નર્મદ શતાબ્દી અંથ સંપા. જ્યોતીન્દ્ર દવે, વિજયરાય વૈદ્ય રૂ. ૩૨-૫૦

આ અંથોની વિગત, વરદી તેમ જ પરિષદનાં અન્ય પ્રકાશનો માટે

સંપર્ક સાધો :

પ્રકાશન વિભાગ

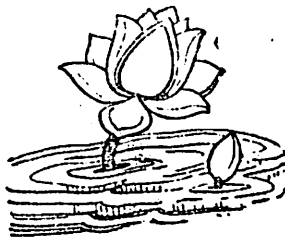
ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદ

આશ્રમ માર્ગ, નદીકિનારે, પો. ઓ. નં. ૪૦૬૦, અમદાવાદ - ૩૮૦ ૦૦૬

[ફોન : ૭૭૬૪૭]

જો શબ્દનો જ્યોતિ સર્વત્ર પ્રકાશતો ન હોય તો
આખું ય વિશ્વ અંધકારમય બની જાય.

—કંડી

શુભેચ્છક

કનુભાઈ એન્જિનિયર્સ પ્રા. લિં.

૩, મેંગો લેન, કલકત્તા-૭૦૦ ૦૦૨

OBM/1243 GUR

“અરે, ફેવિકોલ હોય પછી કીંગલી બનાવવામાં કેટલી ધાર!”

કાંધાદારી કારીગરોની પ્રથમ પસંદગી પામેલું
આ ફેવિકોલ આપ પણ આવા અનેક કામ
માટે સદા હાથવશું જ રાખો. ગમે ત્યારે
ફેવિકોલની જરૂર પડવાની જ!

આલ ઇન્ડિયા હૅન્ડીક્રાફ્ટ ટ્રીચર્સ ટ્રેનિંગ કૅલેજ
તેમજ હસ્તકલાની અન્ય સંસ્થાઓમાં ફેવિકોલ
વધુને વધુ પ્રમાણમાં વપરાય છે.

ફેવિકોલ વડે આપ કાવે તે ચોંટારો:

- કાગળ • થર્મોકોલ • લાકડું • કાપડ
- માટીની ચીજ-વસ્તુઓ • આલલાં ને
- એવી ઘણીખરી વસ્તુઓને ફેવિકોલ સિન્થેટિક
- ટેલિન એડહેસિવ જલદી અને મજબૂત રીતે
- ચોંટાડી દે છે.

કામ પણ દરેક વખતે લુઓ તો સ્વચ્છ, સુધક,
સુંદર ને સફાઈદાર!

તેજા અને ગેવા માટે સર્વોત્તમ

ફેવિકોલ

કારીગરોનું આતિથું અને એડહેસિવ

આ **ફેવિકોલ** અને ફેવિકોલ પ્રાન્ડ અને તે પિલિગ્રાફ્ટ ઇન્ડસ્ટ્રીઝ પ્રાઇવેટ લિમિટેડ, પો. બો. નં. ૧૧૦૮૪, ચુંબા-૪૦૦ ૦૨૦ના રજિસ્ટર્ડ ટ્રેડ માર્ક

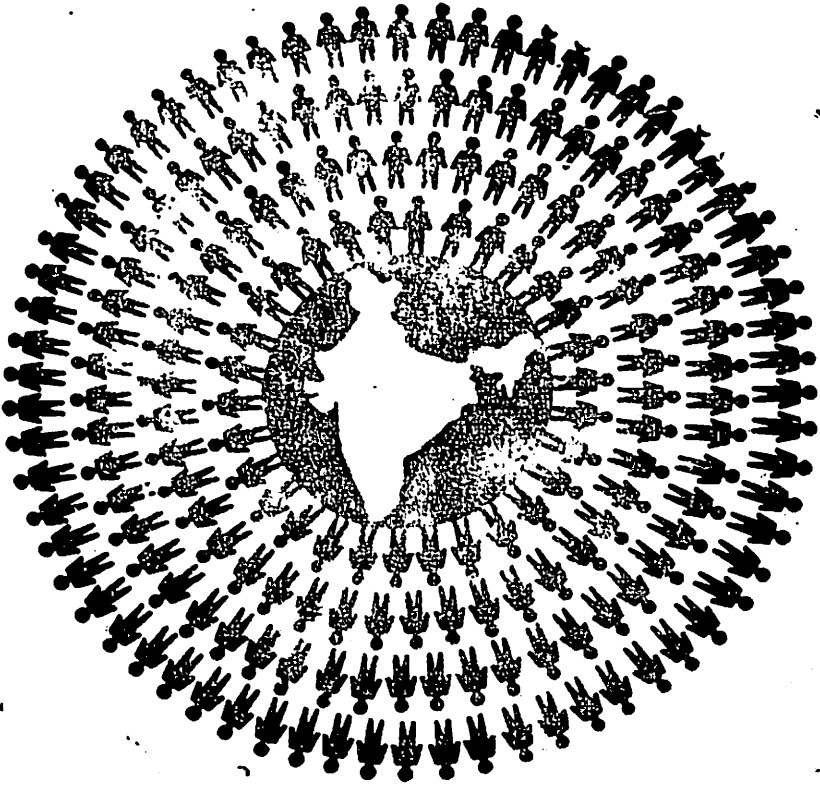

Courtesy:
AIHTIC.

કુટુંબોં સદાગોં અશ્રુસરીએ /
 પરસ્પર વફાદાર રહીએ /
 એકબીજાંના ધાતક ન બનીએ /
 દિસા ન આચરીએ /
 બીજાંના દરિદ્રિત્વને અમળ્યો /
 અતો સંગઠિત બનીએ ॥

જીવેદ

**આપણો સો
ભારતીય છોએ**

નિવાની સાત બ્રહ્મચર્ય
 એક ભારતીય છે.
 વિભિન્ન ભતિઓમાં વહેંચાયેલ છતાં
 આપણે એક પ્રભા છીએ.
 ભારતીય હોવાનું આજીવનું યોગ્ય છે.

પ્રકાશ-૧૯૭૭-૧-૭૭

લોકકથા શ્રેણી-૪-માતાની પછેડી.

ગુજરાતમાં સાબરમતીને કાઠે પહાત કોમના લોકો વર્ષોથી માતાની પછેડી રંગતા આવ્યા છે. પછેડીના રેખાંકનમાં કપડાના મધ્યમાં જોગણી, અંબામાતા, બહુચરા, ભદ્રકાલી, કાળકાચામુંડ અને ખોડિયાર, એમ સાત માતાજીમાંથી કોઈ પણ એકની આકૃતિ આલેખી હોય છે. માતાજી તેના વાહન પર વિરાજમાન હોય છે અને તેની આબુખાબુ દેવો અને ભક્તજનોનાં ચિત્રો હોય છે. મૂળે પૂન વેળાએ માતાની મૂર્તિની પાર્શ્વબૃમાં રાખવામાં આવતી પછેડી હવે તો ઘરે ઘરે એકકેન્દ્રમાં ભૂતિ-રાણુગાર માટે વપરાતી થઈ ગઈ છે.

પછેડી ચિત્રકૌશલ્ય તેના લોહી જેવો ઘટ્ટ લાલ, મેશ જેવો કાળો અને સફેદ રંગો થકી એક નોખી અને અનેરી ભાત પાડે છે. દેશી હાથવણાટ અથવા મિલનું મે કાપટ પછેડી બનાવવા વપરાય છે, કારણ કે રંગ ચક્રવર્તીમાં સરળ બને છે. કાટ ખાધેલા લોખંડને ખૂબ તપાવી ગોળતા પાણીમાં આઠ દિવસ સુધી ખુલ્લામાં તટકા નીચે રાખવામાં આવે છે લોખંડ ધીરે ધીરે પીગળી જતાં તેમાં ક્યુકાનો લોટ નાખી મિશ્રણ બનાવાય છે, જે રંગ તરીકે વપરાય છે.

આજે અતુલમાં-તરેહ તરેહનાં રંગ દ્રવ્યો (ડાઈઝ) રાસાયણિક રીતે તૈયાર થાય છે. આ ડાઈઝની મદદથી સુતરાઉ, રાણુના, બેનના, રેરામી, આર્ટસિલ્કના તેમજ માનવ સર્જિત સિન્થેટિક કાપડથી માંડીને ચામડું તથા કામળ પર પણ સુંદર રંગકામ કરી શકાય છે.

આ ઉપરાંત અતુલ ડાઈ ઈન્ટરમીડિએટસનું ઉત્પાદન કરે છે, જેની મદદથી ડાઈઝ તથા સફેદને અધિક ઉત્કલ્પણ કરી દેનાર ઓપ્ટિકલ વ્હાઈટનીંગ એજન્ટ બનાવી શકાય છે.

“રંગે રાસાયણિક, આધુનિક સૌ ચીજો સોહાય,
‘અતુલ’ના સર્વોત્તમ રંગે સૌ કોઈ મોહાય.”

અતુલ-વિરાટ રાસાયણિક સંકુલ
પો. ઓ. અતુલ, નિરલો : વલસાડ-૩૯૬૦૨૦
ગુજરાત (ભારત)
ફોન : ૬૧ તાર : "TULA" અતુલ
ટેલેક્સ : "૦૧૭૩-૨૩૨ અતુલ ઈન"

રંગાઈનો કસબ અને આપણો સાર્વકૃતિક વારસો

